

12 RÖPIRAT.

Budapest 1887. június-július

VII. évfolyam

IX-X. füzet.

A választások után.

A Tisza-kormány, a szélsőbal és a zsidóság remekeltek: ellenünk a választásokra formált koalíciójuknak sikerült nemcsak megakadályozni az antiszemita képviselők számának megszaporodását, de még a múlt országgyűlésen volt számarányunkat is leszállították. A múlt országgyűlésen (a magát csak függetlenséginek vallott, de antiszemita irányban működött *Szalay* Imrén és a lemondott *Ráth* Ferenczen kívül) voltunk 16-an, most vagyunk 11-en. A múlt országgyűlésen volt képviselők közül újra megválasztva lettek: *Istóczy* Győző, *Komlóssy* Ferencz, *Ónody* Géza, *Szalay* Károly, *Vadnay* Andor (2 kerületben) és *Veres* József. A kormánypárt kibuktatta a függetlenségi párt segélyével *Szemnecz* Emilt, *Bácz* Gézát és *Gruber* Jánost, a függetlenségi párt kibuktatta a kormánypárt segélyével b. *Andreánszky* Gábort, *Margitay* Gyulát és *Verhovay* Gyulát, – végül a kormánypárt kibuktatta a mérsékelt ellenzék segélyével dr. *Nendtvich* Károlyt.

Ugyanennek a zsidóbarát pártkoalíciónak estek áldozataul u. j. jelöltjeink közül a többi között: dr. *Hortoványi* József, a ki ha megválasztatik, terjesztette volna be az *otthont-mentesítő törvényjavaslatot* pártunk részéről, – továbbá *Fülöpp* György, *Szabó* Imre, *Fényffy* Kálmán, *Csúzy* Pál, gr. *Klebelsberg* Zdenko, *Tomor* Ferencz, míg *Lubrich* Ágost s többi nyitrai jelöltjeink a kormánypárt részéről gyakorolt hallatlan hivatalos pressionak és vesztegetéseknek estek áldozataiul, a mely zsidóbarát párti eszközöknek különben a többi általunk elvesztett illetve megtartott kerületek se voltak híjában.

A dolog ily állásában az újonnan beválasztott *Kudlik* János, *Svastics* Gyula. *Szabó* Lajos és *Szendrey* Gerzson antiszemita képviselőkre nehéz feladat vár, pótolni, t. i. annyi kibukott jeles képviselőtársunknak s annyi kimaradt nagyreményű jelöltünknek a helyét, s reméljük e feladatuknak ezen új kartársaink teljes mértékben megfelelni is fognak, s az őket vállaikra emelt lelkes

antiszemita választóik által bennük helyezett bizalmat teljes mérvben igazolni is fogják.

Ismételjük: a Tisza-kormány s a választásoknál ellenünk szervezett zsidóbarát szélsőbaloldal remekeltek. De mégsem egészen. Hír szerint Rothschild kikötötte Tisza Kálmán előtt, hogy ha meg nem semmisíti az antiszemitákat, nem kap több kölcsönt tőle. Kossuth Lajos pedig kiátkozta a függetlenségi antiszemitákat s általában az „*Istóczy et Comp.*”-ot; de azért se Tisza Kálmán nem tudta Rothschild kedvéért megsemmisíteni az antiszemitákat, se Kossuth halálos ítéletét nem sikerült a zsidóbarát szélsőbaloldalnak betű szerint végrehajtania. Minden Rothschild, minden Tisza-kormány, minden Kossuth és minden szélsőbal daczára mi antiszemiták *élünk*, s vagyunk mégis *tizenegyen*, tehát többen mint voltunk az 1881-84-ki országgyűlés alatt.

Harminczezer választó polgára az országnak szavazott antiszemita jelöltre a lezajlott választások alatt, s e 30 ezer választó polgár marad is antiszemita a legközelebbi választásig, sőt addig csinál még más 30 ezer választót antiszemitává. Öt év hosszú idő, azok a bajok, a melyek ellen mi antiszemiták küzdünk, – évről-évre súlyosabbakká lesznek, s évről-évre mind több embernek nyílik fel a szeme, s évről-évre mind több ember lesz fogékonyra azon elvek iránt, a melyeket mi nem szűnünk meg hirdetni mindaddig, a míg azok az elvek gyakorlati érvényre nem emelkednek.

Vereségeinkből azonban több üdvösséges tanulság vonható és *vonandó* is le, a melyeket, ha megszívlelünk, ügyünknek előnyére szolgálhatnak. Ezen üdvösséges tanulságok egyik legfőbbike az hogy, azok a körök, a melyeknek az antiszemitizmus indirecte legtöbbet használt, saját érdekükben is tartásuk köteleességüknek bennünket hathatósan – ne csak pusztá jóakaró passivitással – támogatni; mert ha mi elbukunk, – a mi létezésünk hiányát ők fogják leginkább megsínyleni: megsínylik a keresztény üzletemberek, megsínyli a magyar földbirtokos-osztály, megsínyli a papság.

A tulajdonképi *népet* nem kell apostrofálnunk: ez a *mienk*, vagy legalább jobb módú része a mienk; az elkoldusodott részét igaz, viszik ellenünk pénzzel, etetéssel s itatással a lélekkufárok, de hát hála Isten még nem vagyunk Galiciában, hogy a népnek nagyobb részét az elkoldusodott, elkorcsosodott rész képezné, s hogy ne is jussunk ezen galicziai állapotokba: az épen a *mi* hivatásunk, s e hivatásunk teljesíthetésében a jobb módú földműves gazdák jövőre is főtámaszaink lesznek.

Egybevetve tehát a lezajlott képviselőválasztás eredményeit,

oda kiálthatunk elleneinknek: a ti szívességtekből megfogytunk bá , *de törve nem vagyunk*. Jól jegyezzétek ezt meg magatoknak. A reánk nézve kedvezőtlen mai viszonyok, tán hamarabb mint sokan gondolják, megváltozni fognak, s a mi időnk el fog következni. „Wir können warten” monda egykor Schmerling a magyaroknak. „Mi várhatunk,” mondjuk viszont nagyobb joggal mi a Tisza-kormánynak, Kossuth Lajosnak s a szélsőbalnak, – s Magyarországból mégse fog lenni Zsidóország!

Néppárt, keresztény néppárt.

A választásoknál szenvedett vereségeinket sokan annak tulajdonítják, hogy az intelligencia s e között különösen a papság pártunknak *antiszemita* elnevezése miatt tartózkodott jelöltjeink nyílt támogatásától, s úgy vélik, hogy ha pártunk egy más, semmi tekintetben nem kifogásolható hivatalos elnevezéssel lépett volna a választók elé, a választások eredménye reánk nézve kedvezőbb lett volna.

Mi a magunk részéről teljesen hiúnak tartjuk ezt a kifogást; mert utóvégre is valamely pártnál nem annyira annak hivatalos elnevezése, mint inkább a *programmja* a döntő. Már pedig józanul senki se fogja tőlünk antiszemitáktól követelhetni azt, hogy mi antiszemitikus programmunkat, antiszemitikus elveinket bármily tekintetknél fogva, bárki fia kedvéért feladjuk. Ha tehát célszerűnek látjuk is, más hivatalos pártelnevezést felvenni, – ezzel programmunkon egy jotát se változtatunk; mert programmváltoztatás mellett nem lenne értelme annak, hogy külön pártot alkossunk: ott van a három zsidóbarát országos párt – a ki nem antiszemita, azt tárt karokkal fogadják akár a kormánypárt, akár a mérsékelt ellenzék, akár a függetlenségi és 48-as párt zsinagógájában.

Tehát programmunk, az antiszemita program, marad úgy a hogy van, – bármennyire nem tetszik is az a zsidóknak és zsidópajtásoknak. S ha pártunk hivatalos elnevezésének megváltoztatásába mégis beleegyezünk, – ezt nem magunkért tesszük, hanem tesszük azért, hogy azoknak a köröknek, a melyek titokban eddig is rokonszenveztek velünk, de a melyeket egy vagy más tekintetektől az antiszemita elnevezésben rejlő *aggressiv* momentum állítólag visszariasztott a velünk való nyílt együttműködéstől, – megkönnyítsük a helyzetet s őket nyílt szövetségeseinkül megnyerjük.

De hát, ba (ismételjük: antiszemitikus programmunknak *teljes épségben tartása mellett*), letesszük pártunk hivatalos címéből az „antiszemita” jelzöt, ugyan miféle jelzöt használjunk helyette?

Németországban a Stöcker-féle antiszemita árnyalat: „Keresztény-sociális párt” név alatt működik; a németországi antiszemíták egy másik csoportja, különösen a drezdaiak pedig a „Reformpárt” elnevezéssel élnek. Ausztriában a Pattai-féle frakciónak „Osztrák reformpárt” a hivatalos neve; míg Schönerer és társai mint „Német nemzeti párt” vannak alakulva. Specifikus „*antiszemitapárt*” eddig csakis Magyarországon volt és van, s hogy ez elnevezés dühbe hoz minden zsidót és zsidóbérenczet, az természetes, de voltaképen mégsem érthető; mert hisz a mi törekvéseinknek épen maguk a *zsidók* adták eredetileg az „*antiszemita*” nevet Németországon 1878-79-ben. Miért perborreskálják tehát most ezen, saját maguk által csinált nevet?

De hát bármint perborreskálják is a zsidók és zsidóbérenczek az *antiszemita* nevet – mi mégse volnánk hajlandók pártunk nevéből kitörölni ezt a jelzöt, ha az imént érintett egyik fontos okon kívül, még egy másik nyomós tekintet nem forogna fen a pártelnevezés megváltoztatására. Ugyanis az „antiszemita” fogalom az országban levő szemiták, t. i. zsidók elleni elvi aggressio fogalmát fejezvé ki, a kormány „antiszemita” elnevezés alatt alakulni szándékozó semmiféle egyletnek, körnek, társulatnak az alapszabályait nem hagyja jóvá. Ennek aztán az a következése, hogy mi a vidéken tulajdonképeni pártszervezkedésre, tömörülésre nem is gondolhattunk, – mert hisz még alakuló gyűléseink megtartása ellenében is bakafántoskodott a kormány és a helyi hatóság, annál kevésbé lehetett pedig szó részünkről vidéki pártkörök szervezéséről.

Pedig, ha mi mint országos párt sikereket akarunk elérni, ha akciónkat az általános képviselőválasztásokra évekkel előbb megkezdeni akarjuk, hogy szilárd pártszervezettel mehessünk bele az időnkinti választásokba s hogy általában erőnket az országban tömörítsük, fegyelmezzük, központosítsuk, – elengedhetlenül szükséges a vidéki s helyi szervezkedés. Ezt tehát lehetővé kell tennünk egy oly hivatalos pártelnevezés elfogadásával, mely ellen se a kormány, se a helyi hatóság semmiféle kifogást ne emelhessen.

S erre nézve, tekintve azon ritka egyértelműséget, a mely elvbarátaink körében a legutóbbi hetekben a „*Néppárt*” vagy „*Keresztény néppárt*” elnevezés iránt nyilvánult, – nekünk antiszemita képviselőknek az országgyűlés megnyílta után nem marad:

fen egyéb teendők, mint szentesíteni ezen „félhivatalosan” már is mindenki által elfogadott elnevezést hivatalos pártnevül

Hogy pártunknak „*Néppárt*”-e, avagy „*Keresztény Néppárt*” legyen-e a hivatalos neve, erre nézve a szeptember végén egybeülő párttagok vannak hivatalosan határozni. De akár „*Néppárt*”, akár „*Keresztény Néppárt*” legyen is hivatalos nevünk, e nevek legáltalában jellemzik pártunk természetét és törekvéseit. A mi erőnk a *népben*, a *keresztény népben* gyökerezik, a „*nép*” szót tágabb értelemben véve olyképp, hogy az magában foglalja a tulajdonképeni népet, és az intelligenciának, nevezetesen az alpapságnak a néppel, a keresztény néppel *együtt érező* részét.

A mai elzsidósodott viszonyok között, a midőn a nagyuraknak, de a kis uraknak is nagy része versenyez a zsidóbarátság elnyeréséért, sőt többen közülök nem ártallják magyar vérüket a megromlott zsidó vérrrel keverni, s ezzel a magyar nemzet halálos ellenségével vérszövetségre lépni, – a midőn még egyes keresztény főpapok is akadnak, a kik lándzsát törnek a szégyenletes zsidóuralom mellett, híveikkel pásztorlevelekben elhitetni akarván, hogy a zsidó kiszípolyozást, zsidó néppusztítást túrni „keresztényi kötelesség,” – egyedüli védbástyánk nekünk a *nép*, ez a legkonzervatívabb, de ha kell, legradikálisabb elem, a mely ősei hitét, szokásait, erkölceit, nyelvét, szóval az összes nemzeti traditiókat leghívebben megőrzi a különféle „rendszerek” s „korszellemek” behatása ellen, hívják ezeket a „rendszereket” akár Bach-rendszernek, akár zsidó liberális rendszernek, – sa mely nép leghívebb letéteményese volt az ősök hagyományainak a tatár és török dúlások közepette, szintúgy, mint az osztrák abszolutizmus korszakában, s leghívebb letéteményese ma a zsidó uralom korszakában is.

A *nép*, a keresztény-magyar nép tehát a mi politikánk bázisa, a mi törekvéseink istápolója, ennek a jó magyar népnek az anyagi, erkölcsi és szellemi java megvédése s előmozdítása a mi politikánk végcélja, a mely jó magyar népet megtartani akarjuk mi Magyarországnak akkor, a mikor azt akarjuk, hogy a zsidó ne *űzze őt* el erről a földről, a melyen kívül a költő szerint „nincsen számunkra hely,” s a mely keresztény magyar népet a török-nél, tatárnál gonoszabbul pusztító zsidó sáskaseregnek a Rothschildok kedvéért martalékul kész odadobni a Tisza-kormány, s a zsidó sajtó kegyeiért, a „szabadság, egyenlőség és testvériség” fonákul alkalmazott jelszavai alatt, a zsidó rabszolgaságba kész dönteni Apponyi gróf és pártja szintúgy, mint a szélsőbaloldal és vele, 1848 után 40 év múlva, – Kossuth Lajos.

Az „Alliance anti-israélite universelle” (Egyetemes zsidóellenes szövetség) alapszabályai.

Az 1886. évi szeptember hóban Bukarestben, Francia-, Magyarország egyéb országokból megjelent delegáltak részvétele mellett megtartott egyetemes antiszemita kongressuson megállapítva lettek az egyetemes zsidóellenes szövetség alapszabályai, a melyek rövid idő előtt francia nyelven kinyomatva, Európa minden országába szétküldve lettek.

Ezen alapszabályokat egész terjedelmükben lefordítva a következőkben közöljük:

Alapszabályok.

I.

A szövetség neve

1. cikk. Zsidótársulatoknak mint: az *Alliance Israelite universelle*-nek, *Sion*-nak, *Sinai*-nak stb. létezése egy társadalmi veszélynek és az izraelita népcsaládhoz nem tartozó népek biztonságára nézve állandó fenyegetésnek tekintetvén, egy szövetség alakítatik ezen népek között.

2. cikk. Ezen szövetség fölveszi az „*Alliance anti-israélite universelle*” (egyetemes zsidóellenes szövetség) nevet.

3. cikk. Ellentétben az *Alliance Israelite universelle* alapszabályai-ban elfogadott elvekkel, a melyek szerint ez se francia, se német, se angol, hanem zsidó, vagyis nemzetközi, – az *Alliance anti-israélite universelle nemzetközi* a tárgyára nézve, de *nemzeti* az eszközeire nézve.

4. cikk. E célból és mindenkinek kielégítéséül, az *Alliance anti-israélite universelle* minden nemzetnek és országnak meghagyja a szabadságot arra nézve, hogy megválaszthassa magának az illető országbeli zsidóellenes szövetség címét, a mely legjobban megfelel az illető ország vagy tartomány szükségleteinek, szokásainak – és nyelvének.

II.

A szövetség célja.

5. cikk. A *zsidóellenes szövetség* célja, küzdeni minden, a körülményeknek megfelelő eszközzel a zsidó társulatok veszélyes befolyása ellen, s megsemmisíteni működésük hatásait.

6. cikk. A szövetség, alakulva a célból, hogy a testületi szellemet emelje, a helyi közszellemet felébressze, s a nemzeti hagyományok kultuszát felélessze, szóval hogy megvédje Izrael követeléseivel szemben a nem-zsidó népek természetes és öröklött jogait, – kell hogy nyíltan működjen. E célból lapokat alapít.

7. cikk. A szövetség ezenkívül minden országban, hol párhívei vannak, nem fog egy alkalmat sem elmulasztani arra nézve, hogy elismertesse magát a közhatalom által közhasznú erkölcsi testületnek.

III.

A szövetség székhelye és alkata,

8. cikk. Az *Alliance Israelite universelle* Parisban székelvén, az *Alliance anti-israélite universelle* is Parisban fog székelni.

9. cikk. A párizsi bizottság felveszi a „*központi bizottság*” címet.

10. cikk. Minden ország fővárosában egy bizottság alakul. E bizottság „nemzeti bizottság” nevet veend fel.

11. cikk. A nemzeti bizottság annyi osztályra s tartományi, kerületi, járási alosztályra fog oszolni, a mennyi szükséges.

A központi bizottság.

12. cikk. A központi bizottság 50 tagból áll, a kik közül 20 Párisban vagy Franciaországban, 30 pedig azon különböző országban lakik, a hol a szövetségnek hívei vannak.

13. cikk. A központi bizottság tagjai 9 évre választatnak a szövetség valamennyi tagjai által s újra megválaszthatók.

14. cikk. A központi bizottság megújítható 7₃-ad részben minden 3 évben.

15. cikk. A központi bizottság tisztviselői: 1 elnök, 2 alelnök, 1 főtitkár, 3 tanácsstag, 1 pénztárnok.

16. cikk. A központi bizottság elnöke egyúttal elnöke a szövetségnek is.

17. cikk. A szövetség elnöke a kongresszus által választatik,*) s újra választható.

18. cikk. Az elnökök a központi bizottság tagjai közül 9 évre választatnak s újra választhatók.

19. cikk. A főtitkár szintúgy választatik, mint az alelnökök.

20. cikk. A pénztárnok a tisztikar tagjai által jelöltetik ki.

A nemzeti bizottságok és osztályok.

21. cikk. A nemzeti bizottságok 30 tagra emelkedhetnek, a kik közül öten a szövetség külföldi tagjai közül választathatnak.

22. cikk. A nemzeti bizottságok tagjai 6 évre választatnak az illető országbeli összes tagok által.

23. cikk. E bizottságok megújíthatók felényire minden harmadik évben.

24. cikk. A nemzeti bizottságok tisztikarai szintúgy alakíttatnak, mint a központi bizottság tisztikara.

25. cikk. Az osztályok a helyi szükség kívánalmaihoz képest alakulnak. Tagjaik száma tizre emelkedhetik.

26. cikk. Mindazon városokban, a hol egyetem vagy fakultás létezik, a nemzeti bizottság maga mellé, egy egyetemi hallgatókból álló bizottságot is szervez mint mellékbizottságot, a mely saját felelősségére működik, s elnökét a jelen alapszabályoknak megfelelőleg választja meg.

A tiszti állások ingyenessége.

27. cikk. A bizottsági tagság tiszteletbeli.

28. cikk. Minden bizottság vagy osztály maga határozza meg, vajon a titkári teendők után jár-e fizetés avagy nem.

29. cikk. A pénztárnok mindig fizetéses. Fizetését az elnökök vagy az osztályok igazgatói állapítják meg.

*) A jelen kongresszus egyhangúlag Drumont Ede urat a „Zsidó Franciaország” szerzőjét választotta meg elnöknek

A bírói tanács.

30. cikk. Egy bírói tanács alakítatik a központi bizottság és minden nemzeti bizottság mellett.

32. cikk. A tanács egybeállítására a bizottságok ügykörébe tartozik.

33. cikk. Az eljárási díjak a nemzeti bizottságok pénztárába folynak a nemzeti bizottságokat vagy osztályokat illető ügyek után, a szövetséget érdeklő ügyek után pedig a szövetség pénztárába.

34. cikk. Az esetben, ha ezen eljárási ügyek közvetlenebbül valamely osztályt vagy alosztályt érdekelnének, a nemzeti bizottságnak joga van igénybe venni az érdekelt osztálynak a pénztárát.

35. cikk. A bírói tanács teendői ingyenesek.

A munkálatok vezetése.

35. cikk. A központi bizottság vezeti a szövetség munkálatait, meghagyva a nemzeti bizottságoknak és osztályoknak az autonómiát és a kezdeményezést, a melyre ezen bizottságoknak vagy osztályoknak szükségük van, hogy megóvják az egyetemes zsidóellenes szövetség érdekeit.

IV.

A szövetségbe való felvétel.

36. cikk. Felvétetik az egyetemes zsidóellenes szövetségbe mindenki:

a) a ki polgári jogainak az élvezetében van,

b) a ki kötelezi magát, a jelen alapszabályokhoz hozzájárulva, minden módon és áldozatokkal küzdeni a zsidóság fortélyai, és csábítgatásai ellen,

c) a ki kötelezi magát arra, hogy a legrövidebb idő alatt megszakít minden üzleti és más összeköttetést, a zsidókkal, szóval, kötelezi magát arra, hogy a zsidókat vesztegzár alatt tartani iparkodik ezek működési eszközeinek kimerültéig,

d) a ki, ha valamely kereskedelmi vagy iparvállalatnak a tagja, igazolni tudja azt, hogy a vállalatból a zsidók kizárva vannak és hogy a vállalatnak célja a nemzeti ipar és tőke túlsúlyának megalapítása.

37. cikk. A zsidóellenes szövetség tagjai nem lehetnek:

a) a zsidók,

b) a kikeresztelkedett zsidók,

c) a zsidóktól származottak, bármely rokonsági fokban,

d) azon nem-zsidók, a kik egy vagy több zsidó családdal rokonságban állanak,

e) azok, a kik becstelenítő büntettek miatti elítéltetésük folytán elvesztették polgári jogukat.

38. cikk. A 37. cikk e) pontja alól kivételnek a zsidóellenes szövetségnek azon tagjai, a kik valamely bűncselekmény miatt elítéltettek, ha az ítéletet olyan bíróságok hozták, a melyekben zsidók vagy a zsidókkal összejátszó bírák ülnek, a zsidóellenes szövetség működő tagjai ellen, főképp akkor, ha az elítéltetésnek célja megbüntetni a szóval vagy írásban a zsidók ellen, szövetségünk érdekében elkövetett cselekményeket.

V.

A szövetség ülései.

39. cikk. A bizottságok és osztályok rendes üléseit az elnökök vagy igazgatók tűzik ki, a kik e célból lehetőleg ünnepnapokat választanak.

40. cikk. A szövetség évenként egy *nemzetközi kongresszust* hív egybe, a melyen valamennyi nemzeti bizottság köteles képviseltetni magát.

41. cikk. A kongresszus felváltva Európa más-más városában fog egybegyűlni, a mely várost mindenkor a megelőző kongresszus fogja kitűzni

42. cikk. A bizottságok vagy osztályok határozataikat a jelenlevő tagok szótöbbségével hozzák.

43. cikk. A kongresszus határozatai a kongresszus jelenlevő tagjai szótöbbségével hozatnak.

VI.

A tagsági díjak és fentartási költségek.

44. cikk. A szövetség költségeit a szövetség tagjainak összesége fedezi.

45. cikk. A szövetség minden új belépő tagtól legalább 5 franknyi beírási díjt vesz.

47. cikk. E beírási díj fizetése a beiratkozással válik esedékessé.

48. cikk. Minden tag ezenkívül évenként 7 franknyi tagsági díjat fizet, a melyből 2 frank a központi bizottság pénztárába folyik.

49. cikk. A nemzeti bizottság a fenmaradó 5 frankot a nemzeti bizottság és azon illető osztály pénztára közt, a melyhez az új tag beiratik, – belátása szerint osztja fel.

50. cikk. A nemzeti bizottságok feljogosítva vannak a tagsági járulékokat és a belépti díjakat emelni

51. cikk. E járulékok mérve csakis a központi bizottság beleegyezésével szállítható le.

52. cikk. A beírási díjak és tagsági járulékokból a központi, nemzeti s helyi bizottságok költségei, s egy a szövetség érdekeit képviselő hivatalos közlöny költségei fedeztetnek.

Adományok és ajándékok.

52. cikk. A szövetség adományokat és ajándékokat is elfogadhat, a melyeknek célja erőforrásait növelni.

53. cikk. Egyedül a központi bizottság és a nemzeti bizottságok vannak jogosítva ajándékokat vagy adományokat elfogadni.

54. cikk. Ezen adományok és ajándékok a nemzeti bizottságok által csakis a szövetség elnökének beleegyezésével fogadhatók el.

55. cikk. Ezen ajándékokról jelentős teendő a szövetség elnökének a nemzeti bizottságok bírói tanácsa tagjai által.

50. cikk. A szövetség elnöke minden adomány elfogadását csakis a központi bizottság bírói tanácsa véleményének kikérése után hagyja jóvá.

Segélypénztár.

57. cikk. A központi bizottság és a nemzeti bizottságok mellett segélypénztár alakíttatik.

58. cikk Ez a segélypénztár a bizottság által kezeltetik A pénztárnokok ezen ügylet-ágra külön könyveket vezetnek.

59. cikk. Ezen segélypénztár alakításához minden újonnan belépett tag 2 frankot fizet be a helyi pénztár céljaira.

60. cikk. Az általános segélyalap javára a szövetségnek minden tagja évenként 6 frknyi járulékot fizet, a melynek fele a központi bizottság pénztárát, fele pedig a nemzeti bizottság pénztárát illeti

61. cikk. Szükség esetében, ha a helyi pénztárba befizetett segélypénzek és belépti díjak az osztályban nem lennének elégségesek, az osztályok igazgatói pótlásért a nemzeti bizottság segélypénztárához fordulnak.

62. cikk. A segélypénztár pénzalapjai nem fordíthatók más célra, mint azon kereskedők, iparosok s más szövetségi tagok segélyezésére, a kiknek a zsidókkal küzdeniök kell, megsemmisítvén erőfeszítéseiket és lerontván befolyásukat.

63. cikk. A segélypénztár pénzei csak a szövetség megalapítása után elmúlt egy év múlva fordíthatók segélyezésekre.

Adományok és ajándékok a segélypénztár javára.

64. cikk A szövetség, segélypénztárai részére elfogadhat adományokat és ajándékokat.

65. cikk. Ezen, a segélypénztár javára tett adományok kezelését a jelen alapszabályok 54, 55 és 56. cikkei szabályozzák

66. cikk. A bizottságok és osztályok, segélyalapjaikat gyarapíthatják felolvasások s más, a szövetség eszméit terjesztő összejövetelek után befolyó összegekkel.

67. cikk. Ezen felolvasások s más összejövetelek után befolyó jövedelmek a helyi pénztárak javára esnek.

VII.

Vegyes intézkedések.

68. cikk. A szövetség bizottságokat alakíthat oly országokban is, a melyek nem vettek részt a bukaresti kongresszuson. 3 vagy 5 személyből álló csoport jogosítva van bizottsággá alakulni.

69. cikk. A központi bizottság körlevélileg értesíti a létező bizottságokat az új bizottságok megalakultáról

70. cikk. A zsidóellenes szövetség minden tagjai testvérek. Egymást mindenütt és minden körülmények között segíteni és támogatni tartoznak

71. cikk. Minden bizottság és osztály maga állapítja meg saját ügyrendét a helyi szükségletekhez képest.

72. cikk. Ezen ügyrend a bizottság, illetve osztály költségén kinyomandó és cserében valamennyi bizottságnak és osztálynak megküldendő.

VIII.

Általános intézkedések.

73. cikk. A zsidóellenes szövetség elvben egy közös jeladást állapít meg, a melyet a szövetség valamennyi tagja használ.

74. cikk. E jeladásnak a természetét a központi bizottság fogja meghatározni.

75. cikk. A központi bizottság példájára a nemzeti bizottságok helyi érdekű lapokat tartanak fen.

76. cikk. Valamennyi ilyen lap megküldendő a központi bizottságnak.

77. cikk. A nemzeti bizottságok elnökei és az osztályok igazgatói ingyen kapják a központi bizottságnak francia nyelven, a Parisban székelő központi bizottság székhelyén kiadott lapját.

78. cikk. A francia nyelven szerkesztett jelen alapszabályok megküldendők a kongresszus tagjainak és mindazoknak, a kik levélben vagy írásban hozzájárultak a bukaresti kongresszus határozmányaihoz.

79. cikk. Jelen alapszabályok mindazon országok nyelvén kinyomandók, a hol bizottságok léteznek.

80. cikk. Jelen alapszabályok az illető bizottság vagy osztály ügyrendjével együtt a szövetségbe beléptükkor minden új tagnak kiadatnak.

IX.

81. cikk. A drezdai kongresszus és a budapesti antiszemita kör szabályai alapján létrejött s jelenleg létező bizottságok, alapszabályaikat megtartják mindaddig, a míg azok tagjai a bukaresti kongresszus által elfogadott jelen alapszabályokhoz való hozzájárulásukat ki nem jelentik s az *Alliance anti-Israélite Universelle*-be (Egyetemes zsidóellenes szövetségbe) tényleg be nem lépnek, ezen belépésükkel tanúsítván azt, hogy részeseivé lesznek azon köteléknek, a mely egyesíti a zsidó nemzet minden ellenségét.

Drumont „A zsidó Franciaország a közvélemény előtt” című művéből.

(Folytatása a január havi füzetben megjelent cikknek.)

A Rothschildok és a többi főzsidók meghökkentek ugyan minden országban a „France Juive” harangjának a megkondulására, mindamellett csak meglehetősen zavaros fogalmaik vannak azokról a veszélyekről, a melyek őket fenyegetik.

Ők természetüknél fogva képtelenek csak némileg is megérteni annak a keresztény civilizációnak a feltételeit, a melynek körén kívül századokon át éltek. Az elkorcsosult arisztokracziával való érintkezéseikben ennek a civilizációnak már csak a külmázat találják fel, csak a magatartás módját és a formai oldalt, például látnak vonakodni egy hercegasszonyt táncolni nagypénteken, mely vonakodást voltaképen le lehet győzni az olyan alkuszok útján, mint Mayer, a ki belebeszólné a hercegasszony fejébe, hogy hiszen az a táncz jó indokból lenne. A kor mány élén álló férfiakkal való érintkezéseikben a zsidók csak olyan embereket találnak, a kik jobban kínálják magukat a megvásárlásra, mint a hogy megvenni akarnák őket; a zsidók tudják, hogy nincsen oly igazságtalan kedvezmény, nincsen oly vasúti szerződés, nincsen oly törvénytelenység avagy fosztogatás, a melyhez hozzá jutni ne lehetne, csak az árát kell megfizetni. A mi a népet illeti, mindig azt hitték, hogy azt féken tarthatják a maguk által szerkesztett vagy az ő zsoldjukban álló újságokkal.

Az árja fajú emberek eszménytől, igazságtól és nagylelkűségtől áthatott lelkének állapota tehát ismeretlen és szükségképp kell hogy ismeretlen legyen az olyan emberek előtt, a kik az arisztokraczia képviselőinél csakis a mulatási vágyat, a kormány képviselőinél pedig csakis a meggazdagodási vágyat látják.

A szemitanak igen finom, igen éles, de e mellett korlátolt esze nem engedi neki meglátni azt a tényt, hogy minekutána a maga javára lerombolta az érdekek minden egyensúlyát, a dolgoknak oly állapotát idézi elő, a melyben senki sem képes többé élni, s a melyben mindenki ő ellene fordul vissza. Ez a szemitikus *én*, a melyet Renan, mielőtt maga is zsidóvá lett, oly rikító színekkel festett le előttünk, olyannyira el van zárkózva mindaz elől, a mi nem ő, olyannyira önzőleg csak önmagával van elelve, hogy közönyössé teszi a zsidót mindaz iránt, a mi másoknak fájdalmat okozhat, s a mely szemitikus elv, logikai következményképp, egy reá nézve veszélyes tudatlanságban tartja a zsidót a fölött, hogy mit gondolnak róla más emberek.

Egy független sajtó, a mely az eszméket megvitatná, felvilágosíthatná a nagy zsidókat. Ezekre nézve azonban a lényeges dolog abban áll, hogy ne írjanak rólok az újságok mást, mint mulatságaikról szóló hízelgő tudósításokat.

Igy csinálnak aztán a zsidók fehér négereket az újságírókból, a munkásokból, az arisztokracziából.

Csakhogy Izrael szerencsétlenségére, mihelyt valaki az igazságnak csak egy fénysugarát lövelli is a közönség közé, mihelyt csak némileg is lanyhább a felügyelet a kizsákmányolási eljárás körül, – valamennyi fehér néger fellázad. Az újságíró féktelen hevességgel esik neki az őt járszalagon vezetett zsidónak; a bányászok meggyilkolják a tőke képviselőjét, s az állami testületek minden munkása felmondja neki a szolgálatot, strikol. A mi a saint-germain-i külvárost, az arisztokracziát illeti, ennek még ezen szomorú események közepette sincs nagyobb gondja, mint kitudni azt, váljon a legközelebbi löversenyen az Ephrussi zsidó lova nyeri-e el a Saint-Léger-i nagy versenydíjt vagy pedig másé?

A helyzet ezen összegezéséből megérthető, mily bizonytalan természetű a zsidók uralkodása Csalódásokban ringattatnak az ország hangulata felől azon sajtó által, a melyet korrumpáltak, s megmérgezik magokat azon álomital által, a melyet Franciaországgal megítatnak.

Szóval, a legközelebbi szemita válság, mint minden hasonló válság, megmagyarázható azon egyszerű hibából, a melyet a szemiták az árják megítélésénél elkövetnek; ők bennünket hülyéknek néznek, holott csupán csak csodálatosan naivak vagyunk. Ezen gyengeségünknek a zsidók által való túlbecsülése volt oka vesztüknek minden országban. Spanyolországból való kiűzetésük után, 1492-ben, Portugáliában találtak menhelyet, aztán, mihelyt letelepedtek, miként don Manuel Ágoston „II. János, Portugália királyának élete című művében elbeszéli, siettek testvéreiket magukhoz hívni ilyképp: „A föld jó, a nép hülye, a víz a mienk, jöhettek, és minden a mienk lesz”. A zsidók leveleit elfogták, s mindenkinek kinyíltott a szeme; észrevették, hogy a zsidók néhány év alatt már magukhoz vonták az ország vagyonának a felét, mire aztán távozásra kérték őket Erről az exodusról beszél Montaigne is.

Elégséges egy észrevehetlen kis hiba, mint a Kabbala bűvmon-

dókájának formulájában, arra, hogy a legjobban kombinált bővölési művelet megbénuljon, s lényegben, a jelenlegi zsidó uralom nem egyéb, mint egy alchymiai művelet, a mely a többenél jobban sikerült.

A zsidók a maguk javára a természetnek és az embereknek minden segélyforrásait fegyvelmezték; a gőznek és a villanyosságnek hatalmát egy darabka papírba vonták össze, a melynek részvény a neve; a nyilvánosságot, az emberi gondolat e félelmes közlekedési eszközét, egy pusztá reklámeszközzé tették; a mozgató erőt egy pénzügyi társulatban hiszik elnyelhetni; a dicsőséget és hősiességet egy palaczkba dugták, a melyen ez a felírás áll: *kölcson, hadikárpótlás*; a sociális kérdést bele-tétették egy buteliába ezzel a felírással: *közgazdaság*. – S mindezt a zsidók egy laboratóriumba csukták, a melynek ők őrzik a kulcsát, s úgy örülnek, mint az a vén alchymista, a ki időről időre megmászta a torony-nak a lépcsőit és jött megnézni, hogy minden jó rendben van-e. Egy szép napon aztán, egy szélvihar hatol be a rosszul zárt ablakon, s az összetört palaczkok iszonyú explosiót csinálnak. Minden a levegőbe repül: a torony, a vár, a laboratórium, meg maga az alchymista is, a ki-nek az ördög iszonyú kacajjal széthordja a légben a maradványait. . . . Miért nem zárták be jól az ablakot? Miért fújt a szél az nap?

A pénzügyi hűbéruraság részére csak egy eszköz maradna hátra, ha nem is menekülésére, de legalább arra, hogy méltóságteljesen bukják el. T. i. ugyanazt kellene tennie, a mit tett maga a középkori hűbériség, s le kellene önként mondania azon jogokról, a melyek még a mérsékelt elmék előtt is túlságosoknak látszanak. Augusztus 4-kének éjszakáján a francia nemesség nem habozott, érezte, hogy képtelen ellentállani az áramlatnak: önként lemondott tehát előjogairól, a melyek pedig tiszteletreméltóbbak voltak a pénznemesség előjogainál, mert amazok a haza iránt tett szolgálatoknak az ára, kárpótlás a kiontott vérért voltak. Egy erre hivatott férfiúnak kellene oda kiáltania az új hűbéruraknak ezeket: „Az a jog, melynél fogva ti a pénzetekkel adót szedtek mindenkitől Franciaországban, aki csak dolgozik, – fölért a robottal, a tizeddel, a kilenczeddel, a melyet mi egykor önként feláldoztunk. Tegyetek úgy, a mint mi tettünk: áldozzatok fel azt, a mi benneteket kiváltságolt állással ruház fel közöttünk; mondjatok le, nem a fölöslegekről, hanem nyereségeitek tulságairól, adjatok vissza az összeségnek öt vagy hatezer milliót! Ezek mellett aztán a munka egy új alakban szervezkedni fog pénzügyi monopóliumotok körén kívül.” – Annak a felismerése, hogy nyíltan kell beszélni s végezni a dolgok jelenlegi állapotával, nem váthat sokáig magára, valamint az a meggyőződés is, hogy rá kell erre az útra lépni, mert fölért, hogy helyettünk mások lépnek erre az útra, és egy félelmes forradalmat fognak csinálni, a mely pedig a közjó érdekében tett rendszabály által elhárítható lenne, a mely rendszabály egy békés átalakulást, egy egyszerű gazdasági fejleményt eredményezne.

Ti zsidók jelenleg urai vagytok Franciaországnak, több jogot élveztek, mint a mieink, s meghódítottatok bennünket, hatalmatokba kerítve a társadalmi élet minden rugóját. De uralmatok végéhez közeledik. Az „*Alliance anti-israélite universelle*” (egyetemes zsidóellenes szövetség) munkában levő megalapítása azt hirdeti, hogy az emberek megelégteltek benneteket. Az arab törzsfőnök, este sátra előtt, a keleti éjek balzsamos csendjében ugyaníazon gondolatokat táplálja fölöttetek, mint a művész és

az író, a kik Paris boulevardjainak zajában tűnődnek. A magyar földműves szintűgy, mint az orosz muzsik és nagyúr épen úgy gondolkodik, mint a mi városaink értelmes munkásai, mindannyian úgy találják, hogy elég volt belőletek, hogy nagyon is sok helyet foglaltok el, s hogy lehetetlen megélni veletek.

Az a nagy szervező, a ki egy csomóba szedendi mindezen nehezteléseket, mindezen haragot, mindezen szenvedéseket, – egy oly munkát hajtand végre, a mely visszhangozni fog széles e világon. Az helyre állitandja Európa rendjét kétszáz esztendőre. Ki tudná megmondani, nincs-e ő már munkában?

De még egy lángeszű ember fensőbb természetű működése nélkül is végezni fogunk veletek.

Koalicziótokat egy, a tietekhez hasonló koalicióval zúzzuk szét. Ugyanazt fogjuk tenni, a mit a rómaiak tettek azzal a páratlan hadvezérral, a ki a szemitikus Karthágónak legdicsebb katonai képviselője volt. A döntő csata előestéjén, abban a pillanatban, a mikor a hívástokra segélyetekre siető németországi zsidóktól várjátok a menekülésteket, soraitokba fogjuk hajítani Hasdrubal testvéretek véres fejét, – hogy jelezve legyen nektek az, hogy nem számíthattok többé segélycsapatokra s hogy másnap reggel a nap végveszteteket fogja megvilágítani. . . .

Külföldi szemle.

Franciaország.

Parisban, *Drumont* Edének, a „Zsidó Franciaország” szerzőjének elnöklete alatt egy nagy francia antiszemita liga alakult meg, a különböző départment-ok részére külön osztályokkal. Eddig, mint a berlini „Staatsbürger-Zeitung” írja, már 4000 tag, köztök 48 hírlapíró, iratkozott be a ligába

Ebből is elképzelhető, minő hatalmas lendületet vett az antiszemitizmus Parisban. E tárgyról részletes tudósítást olvasunk egy oly forrásból, a mely bizonyára nem vádolható az antiszemitizmus iránti előszeretettel; a Hirsch-Hildesheimer-féle „Jüdische Presse” ugyanis Parisból a következő élvezetes közleményt hozza: „Már korábban írtam önnek, hogy Drumont Ede a maga haszontalan pamphletjével: a „France Juive”-vel, hogy úgy mondjam, iskolát csinált, hogy ő ezen méregtől csepegő gúny irattal tényleg széles köröket inficziált, s itt egy pártot hozott létre, a melyről azelőtt mitse tudtunk. Nem szükség sötétlátónak lenni arra nézve, hogy ezen sajnálatos ténynek valóságát beismerjük. Száz meg száz symptoma beszél a mellett, hogy ezt a sajtókalózt sok francia, különösen pedig nem csekély mértékben, sajnos, az újságírók, komolyan veszik. (Szörnyűség!!) – Láttuk, mennyire érti még a törvényszékeket is felhasználni a maga céljaira, miként terrorizálta büntetlenül az államügyészeket és a bírakat, a nélkül, hogy eddig ezen hivatalnokok valamelyike indítatva érezte volna magát, irodalmi mesterségét beszüntetni. (Hallatlan!) – Még a Deprez Marcel-féle perben, a melyben Drumont vétke napnál világosabb, nem hozatott meg az ítélet, s máris komolyan tartanunk kell attól, hogy az igazság és jog a rövidebbet fogja húzni. (Hihetetlen!) A bíróságok szemeláttára az antiszemitikus sárkány-

vetés pompásan nő. Számos könyvkiadó jónak látja inkább a Drumont-féle iratokat valóban raffinírozott módon gyümölcsöztetni, semmint tőkét komoly kiadványokra fordítani. (Borzasztó!) – Elsőrangú könyvkiadók nem állják Marpon és Flammarion urak példáját követni (a kik t. i. Drumont „Zsidó Franciaország” című művét kiadták). Innen magyarázható meg az, hogy az irodalmi piac az ilyen pamphlettek által formálisan előzönöltetik. (Szörnyűség!) Drumont e tekintetben még Zola Emilt is kiütötte a nyeregből. Napról-napra új meg új regények jelennek meg határozott antiszemitikus irányzattal s minél inkább csiklandozza sikamlós tartalmuk az olvasók elkényeztetett idegeit, annál mohóbban vásárolják őket. (Bizony fájdalmas dolog!) Drumont Ede körül egy külön apostolsereg csoportosult, a kik az antiszemitizmust mint aranybányát aknázzák ki. Míg Drumont a „Zsidók történelmének” dolgozik, a mely valamennyi nyelven megjelenendő lesz, elvtársa *Wolski* Kalixtus egy gúnyiratot fejezett be e cím alatt: „La Russie Juive” (a zsidó Oroszország), a mely már több kiadást ért. (Mily sajnós!) – A szerző egy ismert obscurans, egészen ura és mestere schemája szerint dolgozott, a ki dagályos szólammal gratulált neki ezen „irodalmi tény”-hez. (Fellázító!) – A mit ez Franciaországra nézve bebizonyítani törekszik, ugyanazt állítja *Wolski* ur bámulatkeltő arczátlansággal a szent Oroszországot és a Keletet illetőleg. Fejtegetései hemzsegnek a legutálatosabb gyanúsításoktól. Hogyha neki igaza lenne, úgy a Nevánál nem a czár és ministerei, hanem a zsidók uralkodnának, a kiktől ő azt állítja, hogy egy titkos szövetséget, a felforgató szektának egy nemét képezik, a mely se a czárral, se az országos törvényekkel nem törődik. (Halljuk! halljuk!) Savine Alberté a szomorú dicsőség, hogy ezt a gyalázatos iratot, a mely már orosz nyelvre is lefordítva lett, kiadta. De hát az emberek mit nem tesznek, csak hogy pénzt keressenek! Ha jól vagyok értesülve, Drumont két másik czinkostársa két más hasonló könyvön dolgozik, t. i. a „*L'Autriche juive*” (Zsidó Ausztria) és a „*La Roumanie juive*” (Zsidó Románia) című műveken. Amint ön látja, az egész sajtóhadjáratban rendszer van *Innen törekednek az antiszemitizmust egész Európában elterjeszteni*, hasonló iratokat a közönség közé dobva, amelyek itt, ott, meg amott egyidejűleg hatnak. A zsidófaló agitáció *központosittatik Ezzel a ténnyel most már számolni kell*. Még eddig nincs ez ellen semmiféle hatályos ellen-akció. A sajtó ezen propagandával szemben általában teljesen közönyösen, hogy ne mondjuk jóakarólag viseli magát. (Botrány!) Engedi Drumont urat szitkolódní, és őrizkedik jól, idején körmére kopintani. Még olyan lapok mint a „*Les Débats*” se merték a *Wolski*-féle munkát illőleg méltatni vagy legalább agyonhallgatni, nem is szólva a Marcel-Drumont-féle per tárgyilagossá kritikájáról. Sőt a „*Figaro*” még sietett is, referádájában a nyomorult rágalmozó *mellett* síkra szállani!” (Gyalázat!)

Így a „*Jüdische Presse*” tudósítója. Az egészből az tűnik ki, hogy utóvégre is a francia nemzet fogja megkezdeni a végleszámolást a zsidósággal S majd ha egyszer ez a legújabb „párisi divat” mi hozzánk is átszivárog, majd akkor a mi hülye zsidóbarát „intelligenciánk” is felveszi a szokott majom szerepét a zsidókérdésben is, és a francia antiszemita credót fogja a mostani „szabadság, egyenlőség, testvériség, humanitás” stb. bemagolt szólammal helyett tőkfejébe vésni, és torkaszakadtából hir-

detni. Nekünk magyar antiszemitáknak nem hisznek. Pedig mi már évek óta hirdetjük azokat a tanokat, a melyek a francia közönségnél a legújabb idő óta mint egy új „kinyilatkoztatás” hatnak, s hatni fognak majd nálunk Magyarországon is, ha majd a francziák a botnak a végét a zsidók hátán fordítják meg. „Wir können warten” – monda a 60-as években Schmerling lovag; mi magyar antiszemiták is „várhatunk” – a míg majd Franciaország felnyitja a mi buta frátereinknek a szemét s elveszi az ürügyet hunczut képmutató zsidó-talpnyalóinktól az ellenünk való további fenekedhetéstől.

A n g l i a .

„The Briton” cím alatt egy újság jelent meg, a mely az idegen szegények bevándorlásának áradata ellen kel ki s azt állítja, hogy minden kivándorló angol helyett két külföldi bevándorló jön. Ezen utóbbiak legtöbbször szegény emberek, a kik az árat az angol munkapiacson lenyomják. London Ostend külvárosában és a vidéken e fölött nagyon felvannak az emberek háborodva. Ezen külföldiek legtöbbször *vagyontalan zsidókból áll*, a kik Orosz-, Lengyel-, Németországból, sőt még Marokkóból és a Berberia tengerpartjáról is jönnek. A „Spectator” és „Saint James Gazette” című lapok e fölött statisztikai adatokat közöltek. A zsidók számát Londonban 46 ezerre teszik, a kik közül 14 350-en szegény-segélypénzt húznak. A vidéken sem állanak a dolgok jobban, névszerint Manchester, Birmingham, Liverpool, Leeds, Hull, Sheffield, Newcastle, Glasgow, Middleslow és Cardiff városokban. Manchesterben 12,000 zsidó közül 6000 segélyezésre szorul; másutt az arány még rosszabb. Mivel legtöbbször alamizsnát kap, alacsonyabb munkabér mellett is dolgozhatnak (ha ugyan dolgoznak), és olcsóbban adhatják portékáikat, mint az angol lakosság, a mely önmagára van utalva, s a mely e miatt oly kedvezőtlen helyzetbe jut. A „Spectator” által nyilvánosságra hozott adatok szerint a jómódú zsidók vagyonosabbak, mint a jómódú keresztény lakosság. A zsidók fejenként s évenként 106 font sterling (1060 fjt aranyban) jövedelmet húznak, míg a keresztény lakosságra fejenként s évenként csak 25 font sterling (250 fjt aranyban) esik.

A külföldi szegények bevándorlása fölötti vita alkalmából a „Saint James Gazette” néhány borsos cikket hozott a londoni Ostend külvárosbeli zsidók ellen, a kiknek piszkos szokásaik és anarchikus törekvéseik vannak.

Anglia elzsidósodásának mérvéről érdekes adatok olvashatók *Bürkének* nemrég 49-ik kiadásban megjelent s az „angol főnemességről” (English Peerage) szóló könyvéből. *Burke* egyebek közt ugyanis így ír: „A királyné által Anglia peer-jóvé (főrendház tagjává) kinevezett Lord *Rothschildon* kívül van négy nagy zsidóbaronia, és pedig a *Goldschmidt*, *Jessél*, *Montefiore*, és *Salomon*; *Lusada* és *Worms* külföldi báróknak megengedték a „bárói czimet” Angliában viselni. A nevezettek kívül Angliában hét „zsidó vallású” „lovag” is van, és pedig *Ellis*, *Magnus*, *Philips*, *Samuel*, *Sasoon*, *Simon* és *Vogel*. A könyv szerzője aztán ismerteti a magas arisztokratia azon családait, a melyek a zsidó arisztokrátiával (!) szoros családi viszonyba léptek. Így például Sir Francis Headnek, a család majorátusa birtokosának a családja egyenes leszármazója egy bizonyos Mendes Mózesnek. Mendesnek egyik nőunokája hozzámert Her-

bért Györgyhöz, a Carnarvon gróf testvéréhez. Két más nőunokája férjhez ment Teeddale és Galway vicomtokhoz. Érdekes ténykép szerző még felhossa, hogy gróf Roseberynek a fia, Lord Delmeny, a *Meyer* nevet is viseli ósátyja, Meyer-Rothschild után. E mellett szerző elhallgatja azt, hogy a *Rosebery* név csak megcsönkítése a „*Rosenberg*” német zsidó névnek, a mint a „*Gladstone*” név a lengyel-zsidó „*Glatstein*” névből származott!

N é m e t o r s z á g .

Dr. *Böchel Otto*, a múlt évben megválasztott német birodalmi gyűlési antiszemita képviselő a berlini „*Antiszemita egyesület*” nemrég tartott egyik gyűlésén igen érdekes előadást tartott a „zsidó faj”-ról, a mely előadásából hozzuk itt a következő részletet:

„A zsidókérdésnek semmi köze a zsidók vallásához; ránk antiszemitákra nézve teljesen mindegy, mit hisz a zsidó, vajjon neolog-e, orthodox e, vagy épenséggel kikeresztelt zsidó. A zsidók egy régi, tőlünk távol álló faj, melyet sem keresztvíz, sem vegyes házasságok által nem lehet a világból száműzni. A keresztelés a zsidóra nézve csak szabad jegy, hogy magasabb körökbe juthasson, hogy itt annál erélyesebben dolgozhassák faja érdekében; a keresztelés által a zsidó még veszélyesebbé válik. Hogy maguk a zsidók mint gondolkoznak a keresztelésről, e tekintetben elég világosan nyilatkoznak. Jellemző, a mit e részben a mainzi „*Israelit*” mond: „A napóleoni hadjáratok idejében egy német zsidó Spanyolországba ment; Spanyolországban, a hol a zsidó kultuszt nyilvánosan üzni nem szabad, sok a titkos zsidó, (új keresztényeknek nevezik őket) kik nyíltan keresztényeknek vallják magukat, de titokban a zsidó vallás hívei. A mi zsidó katonánk véletlenül ily titkos zsidóhoz került kvártélyba. A gazda nagyon beteg volt, haldokolt. Papot hívtak. A mint a lelkész a magasra emelt kereszttel a haldoklóhoz közeledett, ez összeszedvén erejét, kiáltott: „Távozzál, én zsidó vagyok.” Erre a lelkész a földre dobta a keresztet, átölelte a haldoklót: „Én is zsidó vagyok!” Berohant e jelenetre a katona is, rájuk borult. „Én is zsidó vagyok” És a három zsidó (két nem becsületes, egy becsületes zsidó) egymást ölelve örült, hogy oly csodálatos módon összetalálkoztak.” Ez a vonás megtanít bennünket, mit tartsunk a zsidók kikeresztelkedéséről. Jaj annak a népnek, mely a zsidókérdést keresztvíz által hiszi megoldhatónak; könnyen úgy járhatnak ez esetben, mint Portugáliában, a hol a nép jellege a zsidóság által megromlott. A portugálok egykor harciasak, tengerész nép volt, ma elpuhultak, zsidósak, a népjellem a zsidóság által keverve, gyökerében megromlott.

Hogy mennyire jutott az elzsidósodott Portugália, azt legjobban jellemzi az öreg D'israelinek ennek az angol zsidónak az anekdotája, melyet a „zsidóság szelleme” című munkájában felhoz.

„A portugál nemzet háromnegyed részben zsidókból áll. Pombal kormányzása alatt József királyt rábeszélték, hogy a zsidóság, régibb ismertető jelét, a sárga kalapot ismét viselje, hogy ez által az „új keresztényeket” megtudhassa különböztetni többi alattvalóitól. A parancsolat megjelenése után beállít a miniszter a királyhoz három sárga kalappal a kezében, egyet felajánlott a királynak, a másikat a nagy inkvizitornak és a harmadikat saját magának. „Én engedelmeskedtem

Felséged parancsának és az ismertető jelet elhoztam azok számára, kiknek vére zsidó vér által van megkeverve.”

Így járnak mindenütt ott, a hol a zsidó kérdést tisztán vallási szempontokból ítélik meg. A zsidók fajt, még pedig ősrégi fajt képeznek. Az egyiptomi piramisokon a munkások alakjai közt néhány zsidó alak is van, mert Egyiptomban dolgozni is kényszerítették őket. És a piramisokon látható zsidó alakok, melyeket évezredek előtt készítettek, törülmetszett hasonmásai a mi zsidainknak. Ez a leghatalmasabb bizonyítók a zsidók faji állandósága és azonossága mellett.

Dr Schulz G. a szent-pétervári anatómiai múzeum őre, jelentést tett az általa különböző emberfajokon eszközölt testmérésekről. Mint a világ legnagyobb monarchiájának székvárosában könnyű volt a legváltozatosabb fajokon tenni méréseket, mint oroszokon, cserkeszeken, négeren, csuvaszokon, zsidókon.

Eredményekép a méréseknek arra a következtetésre jutott, hogy a zsidófaj valamennyi más fajtól eltér testének arányaira nézve és mint ilyen kivételt képez. Virchov tanár Löwe Lajos sírjánál zsidó fajról beszélt, a miáltal becses kijelentést tett az antiszemiták mellett.

A zsidókérdés megoldásának kulcsa, hogy a zsidók idegen faj, mely máskép gondolkodik, máskép érez, máskép cselekszik, mint mi és ennél fogva természetszerűleg más törvényes alapra kell azt helyezni. A vér nem víz, népek és államférfiak, melyek nem a természetben gyökerező faji viszonyokra építenek, végzetes hibát követnek el. Ily végzetes hiba volt a zsidó emancipáció. Azt hitte mindenki, hogy a zsidóból német (vagy magyar) lesz és lehet. Most aztán látjuk, tapasztaljuk, hogy nem úgy van.

Erezzük az emancipáció minden következményét.

A zsidók száma rendkívüli módon szaporodik. Berlinben 1774-ben összesen 3953 zsidó volt, 1813-ban lefogytak 2825 főre, 1858-ban egyszerre 15,491-re szaporodtak és az 1880-iki népszámláláskor számuk 53,949-re rúgott. (Hát még Budapesten mekkora a szaporaság. Szerk.) A zsidók tehát 1780-tól 1880-ig tizenhétyszeresen szaporodtak meg. Most gondoljuk hozzá, hogy száz év múlva Berlinben mennyire szaporodik meg a zsidóság, és akkor az egy millióra szaporodott zsidóságra gondolva, mondja bárki, hogy nincs itt az ideje a zsidó kérdés megoldásának.

A zsidók rendkívüli szaporodásával arányban áll a zsidó vagyonnak rohamos emelkedése. Így például a hivatalos adóívek szerint a Majna melletti Frankfurtban, egy városban, a hol a 150,000 lakos közt 16,000 zsidó él, van 53 zsidó milliomos a 48 német mellett.

A zsidó milliomosok kezében 235 millió forint van, míg a német milliomosok kezén csak 88 millió. Ily számok hallatára nem kiált-e fel mindenki: hol keressük a pénzt? Honnan származnak azok a zsidó milliók, ha nem a német nép verejtékéből? Nem a kezök verejtékével keresték a zsidók e milliókat, egy zsidó milliomos sem takarította meg millióit mint kézműves, sem pedig ekével mint földet művelő gazda. Mindenki ismeri Rothschildék gazdagságát. Rothseildnek egyedül Csehországban több földbirtoka van, mint a császári háznak. Valamennyi 60 cseh főnemes és nagybirtokos együtt csak félszer annyi földbirtokot bír, mint Rothschild, és mindezt 37 év óta. Ha hozzá vetjük Rothschildék

ingatlanait Alsó-Ausztriában, Morvában, Sziléziában, Magyarországon, továbbá azokat, melyeket Franciaországban, Spanyolországban, Olaszországban, Angliában, Amerikában bírnak, azonnal kitör belőlünk a kérdés: „Nem-e a zsidók korunk királyai?”

A ferrièresi palota Franciaországban, mely Rothschild tulajdona, pompára és fényre nézve a világ összes királyainak palotáit felülmúlja, és ez a palota 100,000 hold földdel van körüvezve, mely mind Rothschild tulajdona. Az ezen palotához tartozó földbirtokok kétszer annyit érnek, mint az egyházi rendek birtokai Franciaországban Rothschildon kívül azonban még egy csomó zsidó bankár van Franciaországban, a kik 50,000 holdon felül álló birtokokkal bírnak. Rothschild mellett különösen b. Hirsch tűnik ki a pénzpiacz nagyságai között. Ez a bankár a török sorjegyek által lett többszörös milliommossá. E Krözusnál megfordul az egész előkelő világ Parisban. A mint egykor báró Hirsch híres lépcsőházában állt, és a hercegeket, grófokat feljönni látta, így szólott fiához: „Nézd meg jól ez embereket, húsz év alatt vagy sógoraink, vagy ajtónállóink lesznek.”

A zsidók vagyona folytonosan emelkedik. Magyarországon, a hol 1862-ben egy zsidó sem birt földbirtokkal, a fél Nyitra vármegye a Popper zsidóé, és e birtok ősi tulajdonosai legtöbbszörre kivándorolnak, – ez a Popper, ki szegény zsidóként kezdte, meghalt, mint 54 katolikus templom patrónusa. Nemrég egy Deutschné nevű zsidó 20,000 holdnyi birtokot vett Königswarter, Wodianer, Springer, Todesko stb. azalatt a 27 év alatt, mióta földbirtokot vásárolhatnak, annyi földet szereztek, hogy egyre több közülök a virilista és ez idő óta a virilis szavazatok negyedrésze az övék Magyarországon. Galicziában az összes földbirtoknak 80 perzentje, tehát négy-ötöde a zsidóké s csak egy ötöde a keresztényeké.

A Rothschild-ház vagyonát a szakértők 20,000 millióra becsülik, a mely hallatlanul óriás összegnek öt perzentos kamatja egy évben *ezer millió*, egy napra két millió ötszázezer forintot tesz ki Ha Rothschild csak a kamatokat akarja fölemészteni, naponta két millió ötszázezer forintot költhet el. Egy gazdának, kinek 1000 forint évi jövedelme van, hétezeröttszáz évig kellene élnie, hogy annyi jövedelmet vegyen be, a mennyit a Rothschild-ház egy nap alatt költhet jövedelméből

A Rothschild-ház vagyona rohamosan nő; – mindeniknek a frankfurti két Rothschild közül körülbelül tíz millió jövedelme van, ebből elkölt egy és fél milliót, 8 és fél milliót évenként a tőkéhez csatol. Hova fog a zsidó tőkének ily mesés növekedése vezetni? Nem ' természetes következménye lesz-e ennek az általános elszegényedés?

Rothschild hatalma máris érvényesül. Mikor legközelebb a bukott Egyptom kölcsönt akart fölvenni, a hat nagyhatalomnak kellett a bankrott Egyptomért jóállást vállalni.

Rothschildék hatalma a történelemben is nagy nyomokat hagy. A párizsi Rothschildék tudvalevőleg a legmelegebb barátai az Orleans-háznak. Rothschild Alfonz neje 1886. júl 2-án fényes estélyt adott Chartres herceg tiszteletére. Nyílt titok, hogy a párizsi Rothschild-ház az Orleansokat protegálja, az Orleans-ház pedig Németországra annyi, mint a háború. De nemcsak Parisban vannak ám Rothschildok, hanem Londonban és Bécsben is; Ausztria a Rothschild-háznál van eladósodva.

Lehet aztán képzelni, hogyan alakulnak a viszonyok háború esetén a Rothschildok által teremtve.

Nos, kinek a kezében a gyújtó? Az Európa alatt készült aknák felrobbantásához a gyújtó Rothschild kezében van.

Íme ez a komoly oldala a zsidó kérdésnek. Ezek a türelmetlenségről panaszkodó jámbor zsidók uralják a világtörténelmet, intézik országok sorsát. Mi szegény antiszemiták vagyunk a szálkák azon óriási hatalom szemében, mely börczemanővereivel államokat tesz tönkre.

Olaszország.

A Rómában megjelenő „*Osservatore romano*” a zsidó távirtdai üzemekről következőleg ír: Nemrég a félhivatalos német sajtó panaszkodott a fölött, hogy a távirati tudósításokat, különösen az „Agence Havas” és az „Agenzia Stefani” rendszeresen meghamisítja. Ez a szemrehányás nagyon is jogosult. „Havas”, „Stefani”, „Reuter”, „Fournier” stb. valamennyien egyformán hamisítanak. S ez igen könnyen megmagyarázható dolog is, ha tekintetbe vesszük, hogy mindezen agenturák *hébereknak* a kezében vannak. A „Havas” nem egyéb, mint Rothschild szócsöve. Rothschildnak a számlájára még azt is képes hazudni, hogy a csillagok az égről lehullanak, csakhogy megbízójának minden pillanatban egy zsíros baisse-t az ölébe dobjon. Naponként száz meg száz kis tőkepenzest tett ezen az utón tönkre. Levelezői majdnem kizárólag zsidók. Különösen áll ez Konstantinápolyban, Bécsben, Athenben, Bukarestben, Sofiában stb. levő levelezőiről, a hol főleg arról van szó, hogy az igazságnak a nyakát kitekerjék. Itt egy valódi héber csordáról van szó, a mely a villanyos drót utján az arany borjú javára dolgozik. A „Reuter” ügynökség tulajdonosa szinte zsidó, és zsidó az az angol is, a kinek Peruban van távirati irodája. A bécsi „Correspondenz-Bureau” teljesen zsidó kezekben van. A „Stefani” ügynökséget Rómában Friedländer ur, egy zsidó, vezeti. A mindig okos (s bölcs Izrael, hatalmába kerítette a sajtót és a távirtdát, hogy az árja világot annál kényelmesebben az orránál fogva vezethesse.”

Oroszország.

A Wolski által Parisban kiadott „La Russie juive” (Zsidó Oroszország) című művet a mérvadó orosz lapok, mint a „Novoje Vremä” és a „St. Petersburgkije Vedomosti” nagy méltánnyalással ismertetik. A „Jüdische Presse”-nek egy Pétervárról kelt tudósítása panaszkodik a művelt köröknek a zsidóságtól való elidegenedése” fölött

A Pétervárott két év óta *Tahién* gróf elnöklete alatt ülésező „zsidó bizottság” rövid idő múlva befejezendő tanácskozmányait. Ezeknek az eredménye, úgy látszik, a zsidóságra nézve igen kellemetlen, mert a bizottság legkiválóbb tagjai, köztük az igazságügyi miniszter, az államjóságek minisztere, a közoktatásügyi és közlekedésügyi miniszterek háttározottan a *zsidók további megkorlátolása* mellett nyilatkoztak.

A legújabb pétervári hírek szerint, ott zsidók a czéhekbe többé nem léphetnek be; külföldi zsidó kereskedőknek pedig 8 napon tul többé nem szabad Pétervárott időzniök.

Ausztria.

Bécsből a következőket írják a „Kreuz-Zeitung”-nak: „A német-osztrák tornaegylet” megalapításával, a mely tegnap itt alakuló gyűlését

tartotta, a versengések a német és a szemita tornászok között, amelyek itt oly nagy feltűnést keltettek és a zsidó tornászoknak a bécsi tornaegyletből való kilépésére vezettek, látszólag véget értek. Az új egyesület, már 299 tagot számlál, a kik legnagyobb részt szemiták; ezen egyesület, miként magát az előkészítő bizottság elnöke, dr. Ornstein kifejezte, létrejöttét „a brutális erőszakoskodás elleni erkölcsi felháborodásnak” (!) köszöni. Ez alatt persze az antiszemitikus érzület értendő, a mely a bécsi tornaegyletben kifejezésre jutott, és a zsidókat a belőle való kilépésre bírta.

Bámulatos, mennyire tért foglalt a legutóbbi évek alatt itt Bécsben az antiszemitizmus, míg ezelőtt még két évvel itt senki sem törődött polgártársainak árja vagy szemita származásával. Nyilván a szabadelvű kapitalisztikus törvényhozás folytán mind gyorsabban végbemenő kiszoríttatása az árja-keresztény lakosságnak az öröklött vagy szerzett vagyonból hajtott sok keresztény embert az antiszemitizmusba; másképp alig magyarázható meg gyors terjedése a mi kedélyes, szelíd lakosságunk között. Ma már több mint 40%-a Bécs házainak zsidó birtokosokéi; a legnagyobb boltok, a mindennemű legjövendelműbb vállalatok kezeik közt vannak; lélekszámuk arányában túlságosan veszik igénybe a felső iskolákat, a melyeknek költségeit majdnem kizárólag a keresztény-árja adófizetőnek kell viselnie. A parlamentben bírt befolyásuknál fogva, a mely úgy az ellenzék mindkét szabadelvű csoportjára, mint a jobboldal frakcióira, különösen pedig a lengyel frakcióra (ezek a köldus lengyelek még ma sem tanultak semmit. – Szerk.) kiterjed, a törvényhozást a maguk előnyére befolyásolni tudják, amint ezt a többi között az Északi vasút-kérdésben is megmutatták. Más képvisleti testületekben is vezető szerepök van, s ők ezt uralmuk megszilárdítására és gazdasági érdekeik előmozdítására használják, – a mely törekvésükben élénk fájérzetük, a keresztények ellen való szoros összetartásuk rájuk nézve rendkívül előnyös.

Az utóbbiak, t. i. a keresztények, a kik cselekvési módjukban nem a létért zsidópolgártársaikkal való küzdelem eszméjéből, hanem a békés egyenjogúság eszméjéből indultak ki, most a hosszas együttélés eredményeinek láttára arra a gondolatra jönnek, hogy velük nem mint egyenjogósítottakkal, hanem mint kizsákmányolási tárgyakkal bántak el, – s innen az elkeseredés. Ez egyébiránt nem okoz félelmet az izraelitáknak: ismerik állásuk szilárdságát, azért többen közülök az ellenük történő kifakadást részben gúnnyal fogadják. Ilyenben részesült nemrég dr. Luegger bécsi birodalmi tanácsi képviselő is, midőn a városházánál egy városi tanácsbeli zsidó kollegája és több újságíró előtt megjegyezte, hogy: ő (dr. Luegger) ugyan nem antiszemita, de Bécs városa zsidó lakosságának erős szaporodása előtte a keresztényekre nézve aggályt gerjesztőnek tűnik fel; mire a zsidó tanácsnok azt felelte, hogy „*a keresztények vándoroljanak ki, ha nekik a zsidók kényelmetlenek*”. Ez a kijelentés nagy feltűnést keltett, a miért is zsidó részről azon voltak, azt látszólag dr. Luegger irányában mondottnak feltüntetni, a mi azonban teljesen megbízható fültnak tudósítása szerint nem felel meg a valóságnak. Remélhető, hogy az antiszemitizmus Bécsben, a melynek elterjedése most már alig tartóztatható fel, a mérséklet határai közt fog maradni.”

A magyar pártviszonyok.

(A közlemény vége.)

Az első feltételnek nem felel meg a zsidóság, mert ők a keresztények részéről megkövetelték és meg is kapták ugyan a teljes polgári s politikai egyenjogúságot; de ők a maguk részéről a nem-zsidókat még embereknek sem ismerik el, barmoknak tekintik azokat, és az ő céljaikra teremtett pusztá eszközöknek. A keresztény étele, itala, edénye, hajléka, teste, lelke, mindene a zsidó előtt tisztátlan, utálatos és megvetett, mint egy kutyának vagy disznónak étele, edénye, hajléka; a keresztény vagyona a zsidók szerint uratlan jószág, melyet akármelyik zsidó elfoglalhat akármily eszközzel, sőt kiderült, hogy a keresztények birtokait nemcsak így tekintik, de tényleg adják, veszik egymás közt; a keresztényeknek – mint szerintük barmoknak – nincs joguk se élethez, egészséghez, épséghez, se becsülethez, se vagyonhoz, se képzettséghez, se szabadsághoz, se emberhez méltó családi és társadalmi élethez.

A második feltételnek nem felel meg a zsidóság, mert valamint sehol a világon nem érzi magát egynek avval a társadalommal és állammal, a melyben él, úgy Magyarországon sem érzi magát egynek a magyar nemzettel, s ez természetes következménye is a zsidóság fentebb érintett nézetének, mert hogyan érezhetné magát egynek, egy – szerintük – baromcsordával? Addig tart a zsidóság a magyarokkal csak, míg a magyarok lesznek az uralkodó faj ez országban; de addigi velük tartása is csak álnok külszín, mert a magyar nemzetnek, a magyar társadalomnak, magyar államnak semmiféle céljaiban, törekvéseiben, lelkesülésében és búslásában, szerencséjében és csapásában a zsidóság soha nem osztozik. Mikor áldozott a zsidó a világ teremtése óta vért vagy vagyont bármelyik hazáért is, melynek védelme alatt élt és gyarapodott? Vagy ad-e jelenben a zsidóság társadalmi közhasznú célokra valamit? Van-e zsidó pénz az akadémia, múzeum, alapítványok, iskolák, közművelődési egyesületek vagyonában? Pedig a közintézeteket zsidó ifjak még túlnyomóbb részben használják, mint keresztények. A zsidóság az előnyökből mindenütt busásan kiveszi részét, de a terhek alól mindenütt kibúvik. Ha tesznek is alapítványokat a zsidók, azokat kizárólag csak zsidók számára teszik. Könnyen henczeghet a zsidóság, hogy a magyar gentry nem életrevaló, pazar s azért pusztulnia kell; mikor a magyar társadalmi hazafias célok terheit csaknem kizárólag mindig a gentry viseli, míg a zsidóság soha egy fél krajczárt sem ad azokra, de még a keresztény szűk látkörű nyárspolgárság is vajmi keveset.

De nemcsak hogy nem áldoz a zsidó hazafias közcélokért se időt, se pénzt, annál kevésbé vért és életet, de még csak tartozó kötelességét se teljesíti se társadalom, se állam iránt; ösmeretesek ők arról, hogy mily furfanggal tudnak kibújni mindennemű adózás és a katonáskodás terhe alól. Amde még ez is hagyján volna, hanem mialatt teszik színnel a jó hazafit s adják szóval a jó polgárt, azalatt titkos vakondok munkát folytatnak az összes nem-zsidóknak, – kikkel társadalmi és állami közösgében élnek – megrontására, és államnak, társadalomnak, mely nekik hont, védelmet és kenyeret ad, felforgatására. Hazugság az, hogy a zsidók csak egy nemzetiség, vagy csupán egy vallásfelekezet volnának, s még nagyobb hazugság az, hogy ők a magyar állam polgárai; mert ők

azon nemzetközi közkereseti társaság polgárai, melynek központi kormánya a párisi „alliance Israélite universelle”. Ezen, az összes európai nemzetek kifosztására alakult banda titkos ágensei és tagjai ők mindannyian, s mint ilyenek nemcsak idegen elemek, de valóságos államot képezők az államban Szorosan össze vannak szövetkezve egymás segítésére, az összes nem-zsidóknak közös erővel való tönkretetésére, s a keresztény államok létalapjainak aláaknázására. Halálos gyűlöli az összes nem-zsidóknak, kikkel álnok béke színével együtt laknak, s engesztelhetlen ellenségei az összes keresztény intézményeknek, államnak, egyháznak, társadalomnak, melyeknek megbuktatása legfőbb vágyuk.

A harmadik feltételnek nem felel meg a zsidóság, mert az ország törvényeit magára nézve kötelezőknek el nem ismeri. Az ő közkereseti társaságuk törvénykönyvét, a talmudot tekintik magukra nézve mindenben ős mindenütt irányadónak, s minden ezzel ellenkezőt semmisnek, őket nem illetőknek tekintenek, s mint olyakat megkerülni, kijátszani igyekeznek. De épp oly kevéssé fogadják el a keresztény társadalomnak, melyben élnek, szokásait és szellemét; ebben is a talmud nekik irányadó. Vagy ha aprólékos keresztény társadalmi szokásokat egy részök át is vesz, de a keresztény társadalmi szellemet soha egyikük sem. Az általuk magukra nézve egyedül és kizárólag kötelezőnek tekintett talmud pedig nemcsak megenged, de megparancsol nekik mindent, a mi csak a nem-zsidók ártalmára s a keresztény közületek ős intézmények felbomlasztására szolgálhat.

A negyedik feltételnek nem felelnek meg a zsidók, mert oly törekvéseket, oly célokat követnek, mint már érintve lett, melyek a létező államok és társadalom teljes felforgatását, megsemmisítését jelentik. E zsidó célok alapján és létezésben támadják meg az összes keresztény kultúrát, a trónokat ép úgy, mint az oltárokat, a jogintézményeket, alkotmányt, államot ép úgy, mint minden nem-zsidók vagyonát, szabadságát, testi és lelki jóllétét, sőt életét is. A zsidók, mint ez talmudnak nevezett törvénykönyvükben szabatosan körvonalozva van, de a miként ez az életben tapasztalható egyöntetű, összetartó, tervszerű eljárásukból is látható, célul az összes nem-zsidók rabszolgaságra vetését, teljes testi, vagyoni, erkölcsi, szellemi tönkretetését, a keresztény vallás kiirtását, a létező trónok ledöntését, s a létező államok leigázását tűzték ki. S a milyen céljuk, olyanok eszközeik. Mert hiszen lehet-e ott kérdés tárgya az, hogy megfér-e a használt eszköz a többi társadalom-tagoknak, és magának a társadalom egészének közjával, a hol maga a cél az illető társadalomnak megsemmisítése, s az illető társadalom-tagoknak testi, lelki megrontása? Nincs tehát mit csodálkozni, hogy a többi, még megengedett célokra is: mint hírnév, szereplés, társadalmi állás, vagyonosodás, élvezetek, meg nem engedett eszközökkel törekszenek a zsidók. Mindezt mutatja a büntettek statisztikája. Erőszakos megrontása gyermeklányoknak. Vesztegetés, szemtelenkedő ijesztés, tolakodás bíróságoknál, hivataloknál és a társadalmi állások elnyerése végett. Népbolondítás és szántszándékos erkölcsrontás a hírlap és könyvirodalomban, melynek pedig éppen a közönség erkölcsi nemesítésére és szellemi emelésére kellene szolgálnia. Megnevezhetlen undokságok és mérgeknek szándékos belekeverése a keresztények részére készített s elárúsított ételekbe s italokba. A visszaéléseknek, csalásoknak, hamis bukásoknak, szédelgés-

seknek, fosztogatásoknak, orgazdaságoknak felszámálhatlan nemei a vagyonszerzés körül. Az a makacs, megátalkodott, hajthatatlan kerülése minden becsületes termelő munkának. S a hamisításnak az az elálmélkodást keltő véghetetlen, mely mindent hamisít, még magát a hamisítás szereit is. Hamis tápszer, hamis italok, humbug csodagyógyszerek s egyéb hasonló; hamisított ipari és kereskedelmi cikkek; meghamisított, elcsúfított germanizált magyar nyelv; plagizált könyv, hamisított tudomány, történelemhamisítás; hamis irodalmi és művészeti mű, mely tetszetős külső alatt az erkölcsi és ízlésbeli rútság poklát rejt; hamis külszín az emberen, minden tettein és minden művein; hamis érzek, kövek, fák; épület, mely gránitból és márványból látszik építve lenni örökkétartóságra, holott a legkomiszabb téglából van építve úgy, hogy egy becsületes szélroham is összedönti; hamis ékszerek, hamis öltözék, hamis ingek, hamis gombok; hamis selyem, vászon, bőr stb.; hamis arczsín; hamis szemek, fogak, hajak, ikrák, mellek, hamis karcsúság; dandy-külső, fehér gallér, kézelő és mögötte rongyos, piszkos vagy semilyen ing, és üres has; gazdagság és szellemdűsság látszata alatt koldusság és buta fej; tudós tudatlanság; hamis szavak, hamis beszéd, hamis mosoly, hamis ártatlanság, hamis érzelmek, hamis részvét, álkegyesség, álhazafiság; hamis társadalmi szokások, hamis közélet, hamis elvek, álnokjelszavak; állalkotmányosság, mely a szabadság és jogegyenlőség látszata alatt a zsarnokságnak ős rabszolgaságnak rendszerét rejt. Kötetekre telne, ha el akarnók sorolni a hamisításnak tárgyait. Minden hamis ma már, a mi emberi, a mi embertől származott, a mihez ember nyúl. Hamis a közszellem, közvélemény; hamisak az uralkodó életelvek ős világnézetek; hamis az egész társadalmi és állami rend. Lazulnak, porladoznak a társadalmi rend talapjai: valóság ős igazság; szakadoznak a társadalmi rend eresztékei, kötelékei, a becsület és bizalom. Van ma becsület, de az is hamis; mert becsületnek az a mai cifra, henczegő, fitogtató, nyenyulhozám becsület, melyet ha egy pofon felfordít, egy párbaj ismét talpra állítani képes, nem tekinthető; hanem becsület alatt csak az összes felebarátok, valamint a társadalmi összesség javával megegyező viselkedést érthetünk.

Ma már – így folytatják az antiszemiták – a zsidó befolyás következtében, utón van állam és társadalom a felbomlás felé; s ha a zsidóknak tovább is szabad kéz hagyatik: az összes keresztény magán és közületi világ bukása kikerülhetetlen. Mert vagy elfogadja ős utánozza a nem-zsidó lakosság a zsidók elveit és cselekvésmódját, vagy nem; de a társadalmi és állami rendnek mindenik esetben be lesz fűtve. Ha nem fogadják el a nem-zsidók a zsidók elveit, akkor a létező közületi rend ezen fenntartó elemei kikerülhetlenül megemésztetnek, rabszolgaságba süllyesztetnek a zsidóság által, a közületi rendnek e felbomlasztó baktériumai által; a minthogy már tényleg jelentékeny részben meg is emésztettek és rabszolgaságba süllyesztettek. Egész falvak, vidékek vannak már is hazánkban, hol minden a zsidóké, a keresztény lakosságnak semmije sincs többé, s rabszolgákként dolgoztatják őket a zsidók éhkopp és mérgezett pálinka fizetés mellett. Ha pedig elfogadja és utánozza a zsidók eljárását a nem-zsidó lakosság is; ha nem fog termelő munkát végezni senki; ha a közület érdekeivel, sőt saját magának és utódainak távolabbi jól felfogott érdekével sem fog törődni senki, hanem csakis a pillanatnyi

haszon, a csupán mára való eszű önzés sugallata után indul mindenki; és minden ember minden embert csalni, lopni, mérgezni, testben-lélekben megrontani, elveszteni igyekszik: akkor az emberek együtt élése nem lesz többé társadalom, hanem egy konzon marakodó kutya-csoport czivakodása. S a mint ma már tényleg a zsidó elvek sok részben a nem-zsidók által elfogadva, és cselekvésmódjaik sokak által utánozva lőnek, annak következtében ma már csakugyan annyira is vagyunk, hogy jóformán csak külszíne van már meg csupán a társadalmi és állami rendnek; de e külszínen belül nem szerves összeműködésre találunk, hanem mindenki háborújára mindenki ellen, mely háborúban a ki bírja, marja.

Ha már most áll az, – így érvelnek tovább az antiszemíták – hogy nem elég államtagul elismertetéshez még valakinek embervolta, hanem vannak a társadalmi létnek alapfeltételei, melyeken épül az egész társadalmi rend, s melyeket mindenkinek, ki társadalomtagul elismertetni akar, megtartania kell; és ha áll az, hogy e föltételeket a zsidók, mint az élet tapasztalatai mutatják, meg nem tartják: akkor legyenek bár ők a világ legtökéletesebb vagy legtökéletlenebb faja, mindaddig, mi g e föltételekkel magukat ellentétbe helyezik, a társadalomba be nem válnak, s állami elismerésre igényt nem tarthatnak; hanem vagy egészen kizárandók az országból, vagy legalább oly kemény korlátok közt tartandók, hogy se az ország lakosainak, se magának az államnak és minden egyéb keresztény közületi intézményeknek ne ártassanak. Másként járnunk el, egyértelmű lenne az öngyilkossággal, ezt pedig se a jogegyenlőség elve, se a keresztényi szeretet, se isteni, se emberi törvény ránk nem parancsolhatja

A fenti érveinkből – így szólnak az antiszemíták, – most már látható, hányadán állunk a jogegyenlőség elvével; látható, hogy mi senkit sem akarunk kitiltani vagy jogoktól megfosztani faja vagy vallása miatt; s látható, hogy nem mi fosztjuk meg a zsidóságot a társadalmi létől, de ők maguk fosztják meg magukat, maguk teszik lehetetlenekké magukat a társadalmi létre. Ha pedig így van, sajnáljuk, de nem mi találtuk fel a társadalmi élet természetét ős az abból gyökerező létföltételeit; és sajnáljuk, de nekünk a természet törvényein, rendén nincs hatalmunkban változtatni. Nincs hatalmunkban meggátolni, hogy az okból a következmény kifejlődjék, s ki az okot elkövette, a következményt magának tulajdonítsa. Látható, világos, hogy olyanokat, kik a társadalmi lét föltételeinek megfelelnek, olyanokkal, kik azoknak meg nem felelnek, a nem-zsidókat, kik a zsidót embertársokul, testvérökül, velők egyenjogú polgártársokul elismerték, a zsidókkal, kik a nem-zsidókat mint (szerintük) tisztátalan állatokat testben-lélekben megrontani s barmok sorsára juttatni tartják szent kötelességüknek: egy országban, egy törvény alatt összefoglalni nem lehet, vagy ha mégis összefoglaltatnának, az az összefoglalás farkasoknak és bárányoknak egy karámba zárása lenne.

Minek neveznék azt a jámbor kondást, a ki hogy több birkája legyen s a több többet szaporítson, vagy 10 darab farkast is bevenne 100 darab juha közé, úgy okoskodván, hogy az is csak olyan négy lábú állat, mint a birka; s mi lenne az ily bölcs cselekedetnek eredménye? Az, hogy a farkasok szaporodnának, de a juhok teljesen kipusztulnának, s a farkasok aztán tejet, gyapjút, húst ugyan nem adnának; hanem mikor már nem lenne több birka felfalni való, akkor megennék magát a

kondást. Nos, a zsidó pártoló urak pedig ekképen járnak el, mint ez a kondás.

Mi tehát – mondják az antiszemiták, – épen jogegyenlőséget akarunk, csak hogy valódi anyagi jogegyenlőséget, nem pedig hamis jogegyenlőséget, a jogegyenlőség pusztá látszatát, hazug külszínét. Nekünk valódi birka és kitömött birka nem mindegy, mint a philoszemita uraknak. Jogegyenlőség puffogatása mellett keresztény munka és keresztény rabszolgaság, zsidó szédelgés és zsidó uraság: megköszönjük szépen. Fel nem tehető, hogy apáink csak azért ontották verőket ez eszme kivívásában, hogy ez eszme jelszava alatt aztán unokáik kifosztassanak, tönkretétesenek olyanok által, a kik bezzeg nem ontották a verőket azért az eszméért. Hogyan? hát a keresztény emberiség azért küzdött, hogy vére hullásával a jogegyenlőség elvét csak egyedül a zsidók számára vivja ki, hogy azok aztán annak czége alatt a keresztény emberiséget rabszolgákká igázhassák!

És aztán, ha még a jogegyenlőség elvével valóban ellentétben állnánk is, – így kiáltanak az antiszemitapárt hivei, – nemzetünk léte, virulása minden cziczomás elveknél és nagyhangú frázisoknál drágább nekünk; s együgyű gyermekként egy darab czifra papirosért, melyre jogegyenlőség van írva, vagyonunkat, egészségünket, életünket, családkunkat, gyermekeink jövőjét, hazánkat, nemzetünket, keresztény kultúránkat, egyházunkat, oltárunkat el nem adjuk!

S egyébiránt ismétljük, hogy mi – így szólnak az antiszemiták, – a zsidóságot társadalmunkból föltétlenül kitzsítáni nem akarjuk, de ott megtürését s velünk egyenjogositottságát jogosan köthetjük azon föltételekhez, mely föltételeket mi magunk is megtartjuk, s mely föltételek megtartása nélkül társadalmi és állami lét lehetetlenség. Így hát elesik elleneink azon érve, hogy mi fajok és felekezetek közt viszályt szítánánk és egyszersmind belátható, hogy miért nincs bajunk se örménnyel, se mohamedánnal és semmi egyéb fajjal vagy vallással, csakis egyedül a zsidókkal, t. i. mivel mindazok a társadalmi létföltételeknek eleget tesznek s csupán csak a zsidók nem tesznek, azoknak eleget Nemcsak, hogy fajai s felekezeti viszályt nem szitunk tehát, de sőt a zsidókérdés fölmerülte a különböző nemzetiségeket, társadalmi osztályokat és vallásfelekezeteket már eddig is láthatólag közelebb hozta egymáshoz; nagyon természetesen, mert hiszen mindazon becsületes társadalmi productiv elemek közös érdeke a parazita zsidóság ellenében való védekezés; de meg kezdik az emberek belátni, hogy a zsidóság az, mely fajok, felekezetek, társadalmi osztályok, nemzetek, országok, egyház és állam között mindenütt fölkelteni és szítani szokta a zavarokat hogy inter duos liti-gantes ő örülhessen, s a zavarosban halászhasson Különösen hazánkban a nemzetiségek elégtelensége és elkeseredése a magyarok és a magyar állam iránt abban gyökerezik, hogy a kormány az illető lakosságot a zsidók szabad nyúzásának védtelen zsákmányul oda engedi, s e húzó-vonó, szemtelenkedő, erőszakoskodó, tolakodó, pöffeszkedő zsidók, kik pedig a legmagyarabb vidékeken is mind németek s germanizálnak, a nemzetiségek közt adják a magyart, s így történik aztán, hogy mint mi a német nemzetet a német zsidóság után Ítéltük meg és utáltuk meg, úgy a nemzetiségek minket magyarokat e zsidókról ítélnék, gyűlölnék és utálnak meg.

S aztán igen érdekes – így szólnak tovább az antiszemiták, – hogy midőn ellenfeleink vádolnak bennünket reactionáriussággal, ódsisággal, kik állítólag a társadalmat az egyiptomi gúlák idejébeli kasztrendszerbe akarjuk visszaszüleszteni: ugyanakkor egy szuszra vádolnak szocialisztikus, anarchikus felforgatási törekvésekkel. Fentebbi érveinkből azonban átlátható, hogy kik akarják az államot minden többi lakosok rabszolgaságra vetésével saját kaszturalmuk klikkjévé tenni; és kik azok, kik a létező keresztény társadalmat, kultúrát, államokat, egyházakat feldúlni akarják. Ugyancsak a fentebbi érvekből látható, hogy a fennálló rend s keresztény intézmények védői épen mi vagyunk antiszemiták. Látható, hogy az antiszemitikus mozgalom a létező keresztény emberi világrendnek és az azt fenntartó becsületes termelő elemeknek szerves, egészséges, gyógyító visszahatása, önvédekezése a zsidók ellen, mint a keresztény társadalmakba belépőzött felbomlasztó káros idegen elemek ellenében, kik az egész fennálló társas világrendet létezésében fenyegetik. E fennálló keresztény társas világrend életerejének védekező visszahatása az antiszemitizmus, mely ma nemcsak hazánkban, de Európaszerte, sőt világszerte előtérbe lépett.

Crémieux Izsák, az összes világ zsidóságának egykori választott feje (mert örökös feje is van s az a Rothschild-család), a Parisban székelő s az egész világra szóló központi zsidó kormánytanács elnöke mondotta: „Egy új világrendnek, új birodalomnak kell támadnia a létező államok s egyházak romjain, és egy új Jeruzsálemnek a császárok és pápák helyén!”

És ez pedig nem pusztá szóbeszéd, – így folytatják tovább az antiszemiták, – mert azt kiki jól tudhatja, a ki a nagy világban egy kissé mélyebben körültekintett, hogy az összes úgynevezett titkos társulatok – melyek többnyire nemzetköziek, – minők az internationale, szocializmus, kommunizmus, nihilizmus, anarchizmus, szabadkőműves társulatok – mindannyiát zsidók vezetik, zsidók igazgatják és mozgósítják bármely pillanatban a saját céljaikra; s csak akarniok kell, hogy ma kiadják a jelszót, és tekintve a rettenetes romboló eszközöket, melyekkel az emberek ma rendelkeznek, holnap már fél Európa romban, vérben hever, s a zsidók a fennálló emberi világrend romjain ülhetnek lakomát; de még nem akarják, még lánczon tartják az oroszánt, nincs kedvük még megölni a tehenet, mert hiszen úgyis tetszésük szerint fejhetik, járomba foghatják, s minek sietnének gyepre húzatni, ebek harminczad-jára bocsát ni áldozatukat idő előtt, t. i. mielőtt tökéletesen kivették volna minden zsírját, minden vehető hasznát, majd eljön annak is az ideje, s ez lesz nekik a Messias, ezt várják ők óhajtvá, sóvárogva, ezért imádoznak mindennap! .....

Egyébiránt – mondják tovább az antiszemiták, – a felforgatási törekvések vádja ellenében elég nekünk utalni arra, hogy sorainkban arisztokraták, papok és főpapok vannak, ezekről pedig nem tehető föl, hogy a saját vagyonuk, és illetőleg a saját egyházuk vagyona ellen esküdtek volna össze. A zsidók abbéli politikája pedig, hogy a saját büneikkel szoktak vádolni mást, már régen ismeretes.

Szocialisztikus alapokon állunk mi is, igen, de keresztény szocialisztikus alapokon, ez pedig nem egy ám sem földosztással, sem felforgatással; e szocializmusnak az az alapelve: „megvédeni a becsületes polgárokat és a produktív munkásokat, a társadalom és állam intézmé-

nyeinek e fenntartó elemeit a lelkiismeretlen henye csalók, szédelgők, élősdiék rajától, s biztosítani kinek-kinek becsületesen szerzett jövedelmét és vagyonát; s nem tűrni, hogy hitvány csalárdsággal olyanok halászszák el a dolgozók elől becsületes munkájuk eredményét, a kik nem dolgoznak. Mi tehát nem izgatjuk a „csöcseléket” a zsidók ellen, hanem azt nem akarjuk megengedni, hogy a zsidóság az összes nemzsidó lakosságból olyan „csöcseléket” csináljon, a minő általa most már „csöcselék”-nek csúfolt koldustömeggé tette a becsületes termelő lakosság nagy részét.

Nem hiában gyűlölte – így érvelnek tovább az antiszemiták, – minden nép mindig és mindenütt a zsidót, a hol csak zsidó tartózkodott valaha; s hogy ma is világszerte megindult a mozgalom ellenük, s hogy csakis a zsidók ily gyűlölet tárgyai mindenütt és mindenha, mindez már mutatja, hogy kifélék lehetnek ők. Azt pedig, hogy e gyűlölet nem az „apák vétkeért” s nem „babonából.” de épen a jelenlegi unokák vétkeiért és nagyon is józan okokból forog fenn, azt bizonyítja az, hogy a mohamedánok is csak úgy gyűlölik őket, mint a keresztények, és ép úgy gyűlöltek őket a régi egyiptomiak, görögök, rómaiak és a világ minden népei, a kik csak ismerték őket. Ugyanez bizonyítja azt is, hogy a zsidókat ily gyűlöletre méltókká nem elnyomás tette, hanem épen ellenkezőleg, ezen gyűlöletes természetük és tetteik voltak előidéző okai az elnyomásnak; mindenütt vendégszeretettel fogadták őket eleinte, de mindenütt kénytelenek voltak ellenük védekezni a népek, miután látták, hogy micsodások. Egyébiránt miért nem mentek el onnan, hol elnyomva voltak; hiszen szívesen eleresztették volna őket, sőt még erőszakkal is elkergették, de a zsidók mégis visszamentek. Ha kidobták őket az ajtón, bemásztak az ablakon. Különbén gyűlöletes tetteiket és természetüket a zsidók maguk is bevallják, mi több, henczegnek azzal, dicsekednek családjaikkal és dicsőséget csinálnak belőle, mint valami kiváló eszességből, nem foghatván fel, hogy a kinek esze van, azt egyébre is használhassa, mint csalásra.

De nem az a nagy baj – mondják az antiszemiták, – hogy a zsidók részéről sokkal több bűnök követtetnek el, mint a többi fajok részéről; hanem az, hogy a zsidó bűnöst rendszerint nem éri utói az igazság keze, mert a zsidók nemhogy támogatnák az illető bűnös üldözésében az államot, de pártját fogják a bűnösnek és közös erővel kiszabadítják az igazságszolgáltatás kezei közül. Sohse jutott volna eszünkbe egyesek vétkeiért megtámadni az egész fajt, ha az illető egyesek vétkeiből mindannyiszor közös ügyet nem csinálna az egész faj. De még ennél is nagyobb baj az, hogy a legtöbb bűnököt a zsidók oly művészi gyakorlatlottsággal, nyugodt, kiszámított, mükedvelő ravaszsággal követik el, hogy a törvény keze nem köthet beléjük, ha van is gyanú, nem lehet bizonyítás. Ezt különben az könnyíti meg nekik, hogy mindannyian egyetértének, egy kézre dolgoznak, s a sok egymást segítő kéz közt könnyen eltüntethetők a nyomok. (Ellenben a keresztény bűnök, – többnyire ügyetlenül, a háborgó lélektől kapkodó bizonytalan észszel, indulatroham vagy viszonyok kényszeréből elkövetve, s az egyedül álló egy-két bűntárs ezer és ezer kém szemtől környezve lévén, – könnyen napfényre jönnek.) S ily közös összeműködéssel a zsidók úgy kijátsszák a törvényeket, hogy törvényes látszat színével, és a törvényes té-

nyezők: bírák, ügyvédek, hivatalnokok felhasználásával követik el a legégbekiáltóbb jogtalanságokat. Ők mindnyájan összeműködnek, míg a velők szemben álló keresztényt, kit bekanyarítottak, vagy kit tönkre tenni akarnak, senki se segíti, úgy hogy ez a legtisztább és legvilágosabb igazságát is elveszti.

Maholnap odajutunk már – mondják az antiszemiták, – hogy az összes drága bíróságokat csak a zsidók kedvéért kell fönntartani, mert a zsidók látják el azokat keresztények elleni perekkel annyira, hogy alig győzik azok a keresztények vagyont a zsidók részére törvényesen oda ítélgetni. S azonképen maholnap ott leszünk, hogy csak a zsidóság céljaira kell fentartani az egész államot; hogy legyen közhatalom, mely őket és az ő szabad nyúzásukat katonaságával védje, s legyen intézmény, mely a zsidó bankárok zsebébe adóssági kamatok fejében menő állami adókat behajtsa.

Mi – mondják az antiszemiták, – nem gyűlöletet szitunk, nem támadó harcot keltünk, hanem csupán magunkat védelmezzük, ehhez pedig jogunk van. Hiszen mi keresztények megtettük a magunkét, meg se várva, hogy a zsidók a társadalmi lét föltételeinek megfeleljenek, egyenjogositottuk őket, s lette sikere egyéb, mint a mi megkoppasztásunk? A zsidókon áll, hogy a társadalmi együttélhetés föltételeit ők is megtartsák, s akkor szent a béke; de ha nem teszik, ne panaszkodjanak, ha eljárásuk folyományát rájuk alkalmazzuk.

Íme ezekben foglalhatók össze nagyjából, vázlatosan a philoszemiták és antiszemiták érvei. Az antiszemitáknak mint új, hódítani akaró mozgékony pártnak érvei sokkal bővebben találhatók az ő közlönyeikben, mint a philoszemitáké a magukéiban; ez utóbbiak fegyvere inkább az agyonhallgatás s a nagyúri kicsinylésnek, föl sem vevésnek tetteése lévén.

Nyíri Elek.

Gazdasági kis-tükör.

Magyarország nagy emberei számára írta egy kis ember.

I.

Mózes és Széchenyi a más világon.

— Üdvözlégy István! Be régen vártalak. Már midőn kiszakadtál az Ur lelkéből, s a feledés folyamát a túlvilágra átúsztad, hogy részese légy a földlakók küzdelmének, – már akkor láttam, hogy nem közönséges része leszesz az Isten szellemének.

— Próféta! Nem szeretem a tömjént. S ha már itt így együtt vagyunk, s halandó tested örökkévalóságra cserélvén, 'dicsőülve járjuk a végtelenséget, melynek fogalma odalent véges elménket, mely a mulandóság ködével volt bekorlátozva, holtta fárasztotta, most korlátot nem ismerő szemeink végtelen látkörében az Úr örök világosságánál belátunk a vesékbe és a gondolatok titkos redőibe, s habár az Úr még mindig elföldi előlünk a jövendő titkait s nem tudjuk meghatározni, hogy mik lesznek történendők a szabadakaratra hagyott földtekén, legalább vitasuk meg az eshetőségeket s a mi éltünk eleme volt ott túl át, a vissza-léphetlenség határain túlhagyott földi életben, leszűrve minden földsalak-

tói folytassuk azt itt; hogy legyen fűszere a határtalanság myriád csodái közepett gondolat-szárnyakon tova surranó lelki lényünk örök végtelen életének az *eszmecsere*, melynek tárgya „*Magyarország nem volt, de lesz*” légyen! S neked néped jövődjéje, mely nem kevésbé mysticus volt nekem oda át, s most is igen különös a többiéhez képest, a mint láthatod őket szétszórva a földtekén.

— István! Én szeretem az eszmecserét, s főleg veled, kit eszméikből gyúrt az alkotó, mert népemnek úgyis csak egy eszméje volt: az arany borjú, mikor elhagytam száműzetésem napjaiban az Ígélet földéről felém sem tekintő népemet; mely később másik nagy fiát, a megtestesült Istent, keresztre feszíté; pedig látod nagy e nép bűnében és erényeiben egyaránt!

— Próféta! Hogy néped nagysága nem közönséges, azt nem kell mondanod, noha itt már tisztán állanak őseink; s valamint Nimród és Bendegúz, kik megették a hadak futó fehér lovait a papok oltáráról, éppen úgy Ábrahám, ki saját fiát Jákobot akarta szent hevében az Urnak vérben és tűzben áldozni, itt megdicsőülve lebegnek körülöttünk, a soha be nem népesedhető végtelenségben s halhatatlan szemeink messzeföldi ezredévek méretén ideköltözött ősök szellemének csodás látása fölött gyönyörködhetnek, de ez már mind egyforma látvány s ez nem ad tárgyat az eszmecserére, mert miként mi, úgy ezek mind bele merültünk az időt nem ismerő végtelenség folyamába, s a halhatatlanság sugármeze minden szellem alakján egyformán ragyog ... S így noha az Úr világa tiszta fényénél egy az értelem és bizton ismert a józan való, ha eszmecserét akarunk, a földre kell szállanunk, s bár ott csak árnyékunk lehet már jelen, még is ott kell folytatnunk az eszmecserét, mert itt nincs gondolat, csak határozott tudat, a mi nem tűr eszmecserét. Jövendősög föltevéseit Urunk ha megengedé, fordítsuk szemünk sugarát a földfelé, s nézzük népünket ott. A tiedből is elég van az én elhagyott szegény hazában, bár ezek éreznék meg leszálló szellemed tiszta hatását s az enyémekek értenék meg az én „*egy pillantásomat*” a „*visszapillantások*” szellemében.

— Jól van István! Gyerünk a képzeletben a te hazád terei fölé; népemnek úgy sincs országa a kisdéd földtekén, s néped között nagyon terjed elhagyott nemzetem. Szeretni kell nekik ott, s azt a népet, melynek annyi arany borja volt! Gyerünk!

II.

A föld és népei.

— Próféta! Nézd ott az emberek világában, látod az én kis hazámat, az előttünk forgó földtekén; most gurulnak a nap alá Erdély bércei, már aranyozva vannak megtört sugaritól a román határi havasok; tul a hegyen még nyugszik a székely nép. Mégis csak szép az az elhagyott földi lét! különösen ha bölcsőnk és sírunk helyére pillanthatunk, s ha ennek körében az úgynevezett hazát láthatjuk, melynek messze terein zeng a földieknek szükséges „*anyanyelv*”, mely nélkül nem tudják egymást megérteni, s melynek ápolása képezi a „*nemzetiségeket*”, az emberfaj egyes ágait! Hozzánk hang már nem hat, mert értjük a gondolatot.

— István! Nézd ott az országúton egy székely fuvaros ballag, sze-

kerén néhány szál deszka van, s annak tetejében egy rongyszedő zsidó szundikál, feje alatt van batyuja; a szekér mellett a góbé alva botorkál.

— Látod próféta, most egy forrás kútnál megállanak s mindketten megmosdanak és imádkoznak, kiki maga módja szerint. Íme most fölfohászkodnak. Mit kér az egyik, mit a másik, rögtön megtudjuk. Az egyik jó erőt, egészséget, a másik jó üzletet. Így röpült imájok az Ur felé.

— Egyik sem rossz gondolat,

— Majd meglátjuk. Nézd próféta! Ott a hegytetőn egy pásztor kél, terelgeti nyáját, mert egy ordas közelget. A te embered a kocsira ugrik, az enyém baltáját veszi, s a pászturnak segítségére szalad. Az Ur nem avatkozik bele, mert szabad az akarat és sorsát kiki maga faragja. De embered a szekérrel tova üget, s a küzdő szekerest magára hagyja; le villan az Úr lelke, s a fenevad elfut, s a szekér felé szalad, mert ott több czimbora ólálkodik. Most van megszorulva embered. De most a pásztor és szekeres segítségére sietnek. Nem egyforma jellegű nép ez kedves prófétám! Hagyjuk az utazókat.

— Nem! nem! Csak kövessük őket. Éleményeik legyenek a tárgyai eszmecserénknek.

— Most békén ballagnak már tovább, egy faluhoz érnek, egy zsidó bolt előtt megállnak, a székely pálinkát iszik, s néhány szál deszkat olcsón elad; a zsidó átadja batyuja tartalmát, minden rongyszálát agyon-dicsér, cserében pénzt és csecsebecséket kap.

— Életrealóság ez barátom!

— Kapzsíságnak is beillik. Látod most a vevő méri a rongyokat, holott az imént a forrásnál láttuk, a midőn a rongyszedő azok egyrészét meglocsolgatta; s a vizeseket a szárazakba göngyölgette. Ez mégis csak csalás!

— Vess lelkébe egy gondolatot, hogy kérjje önmagától, mit tart ezen fogás felől?

— No látod azt mondja: „Jó üzletet kívántam! Az Úr meghallgatott. A boltos álmos volt, nem nézte a tekercek belsejét. Megszentvedtem érte, még háton összeszedtem, ő alva pihenve nyer rajta. Ez csalás nem lehet. S végre is nem az a hibás, a ki csal, hanem aki meg hagyja magát csalni!” Csodálatos morál ez prófétám!

— Nézd, szekeresed tovább ballag s meg-megáll.

— Látod, hogy várja emberedet, hogy a fuvarért valamicskét ad; integet neki, de ez már nem követi, meszsze maradnak; embered üres lepedőjével vígan más utczába vág, s megfuvja furulyáját, oda sem néz, az én szegény góbém tovább ballag szekérével.

— •Nézd István! Székelyed a városba ért, ott fia jön eléje, aki ott iskolába jár. Az én emberem fia is vele van. Az egyiknek a hóna alatt a jog, a másiknál tanulmányi előjegyzetek a kettős könyvvitelhez. Az én emberem fia már is fizetést húz, gyermekeket nyelvekre tanít. A góbé fiú hetykén nyújtja kezét apjának, pedig éhes nagyon, benéz a tarisznyába, s kiszedi a pogácsát belőle. Széttéki, hogy nem látja-e valaki, hogy miként eszi ő a szegényember kenyerét.

— Úrhatnáság, dologkerülés, koldus pöffeszkedés ennek a neve Istvánom!

— Igazad van prófétám! Ezek tények, a melyek előttünk nem lehetnek titkok, s nem képezhetnek eszmecserét! Eszmecserét képezhet

az csupán, hogy vájjon mi lesz hát belőlük, ha felnőnek. Látod, hogy az emberek élelményei nem lehetnek tárgya eszmecsérének.

III.

A jövődő mondás.

— István! én emberemet bankárnak látom. Nehéz küzdelem árán jutott ide, nem törte magát, de folyton munkálkodott, szakadatlanul célja volt a pénzszerzés s ezen cél felé nem pihent soha.

— Prófétám! az én emberemet miniszternek képzelem; de biz ez még most is szegény.

— No nem lesz az soká!

— Ez méltatlan föltevés, emberem becsületes!

— Nos és kell hogy eladja magát? No lásd, ez már eszmecsere. Mert én azt hiszem, hogy lehet ő gazdag is, meg becsületes is. Te azt hiszed, hogy néped nem lehet egyszerre a két kincs birtokában.

— A te néped között látok igen sok gazdag, de kevés becsületes embert, az én népem között pedig több becsületes mint gazdag embert.

— Igaz. Csakhogy a te embered eddig nem gondolt a gazdagságra mert vágyai fényes álmok valának, s a számvetés terhétől irtózott. Adni, venni nem szeret. Ócska kabátjait az én „emberem által adatja el, s ennek ezért már jutalmakat, százalékot ad. O röstel a zsisbárushoz menni. Az én emberem ott veszi készen öltönyét, a tiedtől kapott százalékokból így nem kerül az neki semmibe. S a zsisbáros is ad neki kamat fejében egy mellényt vagy nadrágot a közvetítésekért. Tisztességes ut ez a bankárság felé.

— Igen, csakhogy mégsem helyes, hogy az én emberemtől is, meg a zsisbárustól is közvetítési díjakat szed, vagy egyáltalában elfogad.

— Hja, így nem lesz az ember gazdag és a szegény fiúból bankár nem lehet soha. Miért vetné meg a pénzt, a mit tisztességes munka után kap.

— Prófétám, én most a kettőt az ország dolgaiban képzelem.

— Ne képzeld ezt előre, ez nem üthet jól ki soha; az enyémenk nem volna szabad abba bele avatkozni, mert ott már az enyémenk nem látnak embert, s megfordított lesz náluk a közmondás: az erdőtől nem látják a fát, s ilyenkor kegyetlenek Elismerem, hogy ez a munka nem való nekik. Azonban, a mint én előre képelem, itt ismét a te embered lesz a hibás, mert ha ő nem szereti a pénzt, valakinek csak szeretni kell; hisz tudod, hogy a földön mindent ez a hóbortos érzület tart. Ha országokban senkisem szeretné a pénzt, ez ott meg nem maradna.

— Igen, csakhogy ha embered megszede magát, ő is csak Bécsbe vagy Frankfurtba megy lakni.

— Pénzét azért ide bent hagyja.

— Dehogy hagyja; tőkét és kamatait is kiviszi.

— Valamiből csak élnie kell.

— Éljen otthon tőkée után.

— S kamatot talán ne is vegyen?

— Valamivel kevesebbet vehetne.

— Hisz ez pazarlás volna így az ember nem lesz milliomos soha.

— Én úgy képelem, hogy az én emberem még is külön ember, mint a tied.

- Igen, de ezen az úton Magyarország nem lesz gazdag soha.
- Tehát hogyan?
- Tegyük föl, hogy az én emberem elmegy a tiedhez s neki egy jó üzletet ajánl.
- A miniszter azt el nem fogadhatja. «
- Ha ő nem fogadja el, elfogadja más Ez az államra nézve egyre megy. S nem jobb volna-e, ha a miniszter gazdagabb volna? Nem volna-e ez által függetlenebb.
- Igen, de ennek az útja nem ez.
- Tudom Hisz ez megint csak ismert való, ez nem enged eszmecserét. De a föltevés szabad.
- Tegyük föl, hogy elfogadja más, a kinek az alkotmányos államban befolyása van; nem-e nagyobb baj ez. mert ezáltal a miniszter kétszer függőbbé lett; először mint szegény ember, másodszor mint befolyásolt egyén.
- Igen, de emberem nem hagyja magát befolyásoltatni, ő független marad.
- Akkor nem maradhat soká miniszter, mert emberemnek igen sok pénzösszeköttetése van.
- Igen, de emberem mindezeket megveti.
- Akkor emberem társai okoznak neki sok nehézségeket, a melyek csak az államnak válnak kárára.
- Igen, de emberem mindezeket leküzdí
- Az alatt sok idő vész.
- A becsület megmarad, s az elv győz!
- Jönnek új nehézségek
- Azok is leküzdetnek A becsület újból győz.
- Embered még mindig szegény, s emberem folyvást vagyonosodik, befolyása növekszik, mert eszközei szaporodnak. S a földön a pénz a becsület!
- Nos! És jönnek több hasonló miniszterek, s végre megdöntik embereid hatalmát. S Magyarország lesz!
- Lesz ám, de földje és pénze az én embereimé leszen.
- De hát miért nem képezed embereidet munkás gyakorlati polgároknak, földművelőknek és iparosoknak?
- Ilyenek is vannak, láthatod.
- Ezek nem tudnak boldogulni, mert ezek a pályák nem nekik valók.
- Miért?
- Azért mert látod, hogy ők annyira a pénzre néznek, hogy a munka elesik szemök elől. De hát nem is volt ez még eddig náluk szokás.
- Jövöre nézve talán azzá lehet?
- Nem az.
- Hisz emanczipálva vannak.
- Ez rajok nézve baj
- Miért?
- Mert a te embereid éhez majd várakozásokat kötnek.
- Látod, hogy a többség ettől sem sokat vár
- Ez is baj, mert a törvény és az u. n. korszellem mégis kölcsönös szolgálatokat követel, s hogyha emanczipáltattak, azt követeli,

hogy Ők magokat is az ország szokásaihoz emanczipálják. De ez, látod, hogy nem lehet, mert akkor romba dőlnek törvényeim.

— Megmarad azok java, s hisz a 10 parancsolatot embereim is elfogadták.

— Azt nem azoknak adtam, a kik megtartják. Az enyémekek bizony nem igen követik.

— Nos hát mit követnek?

— Láthatod!

— Igen, de mit fognak követni száz esztendő múlva?

— Ugyanazt.

— S ezred év múlva ugyanazt követnék, ha lehetne.

— S miért hiszed, hogy nem lehet?

— Mert akkor már nem lesz Magyarország, a hol ilyen jó dolguk van.

— Mi lesz ottan?

— Judaea!

— Nos s akkor nem inkább követhetik szokásaikat?

— Nem! Mert a szombaton sárba esett lovat valakinek ki kell vontatni; s ha egyszer előbb Magyarország zsidó leend, 1000 év múlva már ismét szétoszlik Judaea; s újban vándorolni megyén.

— S az Úr küld-e vájjon egy új Mózeszt nekik? Elmennél-e tenmagad, ha az Úr küldene?

— Nem, soha!

— Nos tehát, mi lesz velük szerinted azután?

— Újból az egész világra szét szélednek.

— Nem lehet ez Mózes.

— Miért nem?

— Nem fogadják be őket sehol.

— Elmennek egy új világba, s ott élnek egymás között, s ekkor megváltoztatják hitüket.

— Miért?

— Mert ezen vallással csak más népek között gazdálkodhatnak. S erre most látod a te néped legalkalmasab; azért özőnlenek hazád háttárai felé szegényen s elmennek onnan gazdagon.

— De hát mit gondolsz, mi lesz Magyarország helyén, ha onnan Judaea elköltözött?

— Sivata, mint az egyiptomi gúlák között.

— Hahaha! De erre már felkaczagok. Próféta! Szerinted Magyarország volt, de nem leszen.

— Nem ám, ha néped nem lesz angol vagy németté.

— Tehát hazám csak így volna menthető?

— Nem!

— Tehát?

— Az Úr nem engedi, hogy a népeknek rossz tanácsokat adjunk.

— De én meg még itt sem tudok megbarátkozni a gondolattal, hogy a te föltevésed győzzön.

— Akkor tanácsold embereidnek, hogy kövessenek más közigazdasági politikát; sügd lelkükbe, hogy legyenek a zsidónál zsidóbbak, s akkor lesz Magyarország!

— Nem! Ezt nem tanácsolhatom! Hanem azt igen: hogy lakjanak ők elkülönítve a te népedtől. S hogy ti is lakjatok egy országban. Alkossa

meg néped az új Judaeát. De ez ne Magyarország legyen. Mert ez népnek pusztulására és vesztére leend.

- Megengedem!
- Én nem engedem!
- Én nem szólok ellene!
- Úgy legyen!

Maguk a zsidók csinálják az antiszemitizmust.

Minden kornak megvan a saját eszméje! Minden eszme kifejlődése azonban, bizonyos körülmények találkozásának szüleménye.

Korunkat a demokratia, szocializmus és az antiszemitizmus áramlata uralja. És legkivált az utóbbi.

Nem lesz tehát egészen érdektelen az utóbbira társadalmi, nemzeti és közgazdasági szempontból, ezen lap szűk keretéhez mérve néhány igénytelen refleksiót tenni.

Az antiszemitizmus, a világtörténelem elvitázhatlan tanúsítása szerint épen nem új tünemény; megvolt az már, a zsidók őskori üldöztetésére vissza nem menve, Vespasián és Titus Vespasianus római császárok korában is; a midón Rómában az ott szerfelett elszaporodott zsidókat, pénzért mindenféle, s gyakran politikai demonstrációkra is használták. Ennek azonban a római állami politikára oly szörnyű következése lön, miszerint a zsidókat nemcsak Rómából űzték ki, de Vespasianus hadvezér – a későbbi császár. Jeruzsálem elpusztítására is, mint a honnan ezek Rómába özönlének – kiküldetett Ő császárrá történt kikiáltása után Jeruzsálem bevételét és népének kiirtását fiára Titus Vespasianusra bízta, a ki is oly annyira megfelelt azon feladatnak, hogy egy nap alatt 2 millió zsidót koncizoltatott fel. – Hogy mily mőlyen fekvő közgazdasági és politikai oknak kellett ezen kegyetlenséget előidéznie, az abból is kitetszik, miszerint Titus Vespasianus oly rendkívüli nagy ember és humanista volt, hogy midőn csak egyetlen egy nap is jót nem tehetett, így kiáltott fel: „Amici hunc diem perdidit”! („Barátim, ezt a napot elvesztettem”)

De később is K. u. 134-ik évben, midőn az összeszedkezett zsidók Barkó Kheba (a csillag fia) új prófétái ok alatt még egyszer nagy sereget gyűjtenek, Julius Severus római vezér által végkép megsemmisítettek.

Hazai történetünkben is tudjuk, miszerint Magyarországból is leginkább közgazdasági okok miatt többször, nevezetesen: 1367. évben I-ső Lajos majdnem legnagyobb királyunk alatt kiűzettek. Lajos király azonban sem vagyonukat, sem életüket el nem vette; nem úgy, mint épen a tájban Francia- és Németországban, hol kifosztatván, legnagyobb részben legyilkoltattak. De így történt ez velük koronkint minden időben és minden országban egészen a mai napig, amidőn a kiirtásokra irányult sajnós intencziók Oroszországból már-már hozzánk is átcsapának.

Lehetetlen tehát, hogy ezen, mindenütt a legnagyobb uralkodók alatt épen csak az izraeliták ellen irányult inhumanizmusnak, mely veres fonálként húzódik a nemzetek történelmén át, valamely mélyen gyökerező társadalmi ok nem szolgálja alapul!

Ezen ok kutatásában pedig arra az eredményre jutunk: miszerint

épen a zsidók maguk csinálják az antiszemitizmust, és hogy az okot, de különben sajnos okozathoz ők maguk szolgáltatják!

De hogyan?

Nézzük csak az ő elkülönített társadalmi állapotjukat, az ő mysticus családi életüket, az ő minden irányban kiható tevékenységi álláspontjukat és azon közönyt, melylyel akár a nemzeti dicsőség, akár a haza java, vagy az ország alkotmánya stb. iránt viseltetnek: és megtaláljuk azon ellenszenv okát, mely irányukban a nép minden rétegénél, többé kevésbé elfátyolozva nyilvánul.

De hát nem túlzott-e ezen feltevés? Hiszen minden embernek van egy kitűzött célja, melynek megvalósítására összpontosítja egyéni tevékenységét; mi volna tehát ez a zsidónál?

A geschäft- és a megvagyonosodásra való minden ároni törekvés!

A vagyongyűjtés? hisz ez minden józan ember polgári kötelessége és egy nemzet felvirágoztatásának feltétlen kelléke!

Igaz, de csak addig, oly mérvben és oly eszközök által, melynek folytán és miatt egy család megvagyonosodása százak és ezrek jólétét meg nem semmisíti és a nemzeti tőkét meg nem támadja!

Mindnyájunknak volt azonban bőséges alkalmunk meggyőződni arról, miszerint a zsidót meggazdagodhatási üzemletében sem a fentebbi tételben elősorolt, sem semmi tekintet a világon meg nem akadályozza; ő lavinaként halad azon irányban és jobb ügyre méltó buzgalom és ernyedetlen kitartással győz le minden akadályt útjában.

Nézzünk csak meg itt, vagy amott egy községet vagy mezővárost, a hol 10-15 év előtt inég zsidó nem volt

Ott meglehetősen jólétnek örvendett földműves és polgár egyaránt, az ipar és kiskereskedés pedig kivétel nélkül a polgárság kezében vala. De mihelyt oda a szabad megtelepedhetési törvény értelmében, zsidók költözének be, nemcsak az ipar és főleg a kiskereskedés siklott ki a polgári elem kezéből, de vaskövetkezésséggel még házaik és telkeikből kiszoríttatának minden – a forgalmat csak némileg is uraló helyekről. Vagy nézzük az egyes falukban megtelepedett zsidót, csak egy bor és pálinkamérést nyithasson és 10-15 év elegendő, hogy a falu birtokosainak nagy része kipusztuljon, ezek ingó és ingatlanai az ő kezére jussanak; és ez mind oly csendben, alig észrevehetőleg történik.

Csoda-e tehát, hogy mindezen, bizonyos chic kel tönkre juttatott családok keblében – a különben rá sem gondolt gyűlölet ver gyök» ret a zsidók ellen? És csoda-e, ha ezen gyűlölet, épen a fennebbi módon, ha nem is csupán a bor és pálinka, de főleg a mértéktelen kamatokra való pénzhitelzés által: a legnagyobb részben általuk kipusztított gen-tryre is kihat?

„Vasmegyei Közlöny.”

(.Vége a jövő füzetben.)

L e v e l e z ő l a p .

Könnyen érthető okokból, a júniusi füzet kiadásával megkéstünk, s azért ezt és a júliusi füzetet együttesen egy füzetbe foglalva küldjük szét. T. olvasóinkat ezért kegyes elnézésre kérjük.